

Sămânța nădejdi

O cărticică ilustrată pentru tineret,
editată de

dr. EMIL DÖNGES
Darmstadt

Editorul revistei „Jugendfreude

”

Editura: Frații Dönges, Dillenburg

CUPRINSUL

Sămânța nădejdi
Pâinea cea mai veche
Fii atent la tovarășiile tale
Negru și alb
Un băiat curajos
Ce se poate alege de un băiețel de sclavi
Mica slujitoare (poezie)
Sub protecția lui Dumnezeu
Salvat de două ori de la moarte
Limba de circulație universală a celor fără grai
Șaradă
Doresc mult să scriu ceva (poezie)
Coloana cu ghicitori
Tot felul de lucruri pentru meditație
Un îndemn pentru tineretul german
Lumea razelor
Bucurați-vă de pământul frumos! (poezie)
Cele două cărți ale lui Dumnezeu
„Pe cel mândru El îl poate smeri”
Tineri certăreți
Așteptând mâncarea
Un exemplu de avertizare
Decide-te! (poezie)
După douăzeci de ani
O dimineață binecuvântată de duminică
Ruga mamei mele (poezie)
Domnul bate
Am un cârmaci (poezie)

Sămânța nădejdi

Așa se numește cărticica cea nouă care vă salută de data aceasta, în loc de „Jugendfreude” (Bucuria tinereții), care n-a mai ajuns la voi de la începutul lungului și tristului război. Ah, din zilele acelea a dispărut într-adevăr atâta bucurie a tinereții și s-a ofilit atâta fericire a tinereții! Dar nu acesta este motivul pentru care n-a mai ajuns la voi revista „Jugendfreude”, pe care voi mereu ați primit-o bine. Până acum a lipsit hârtia în cantitate suficientă și de o asemenea calitate, încât să fi fost posibil să se editeze cărticica așa de ieftină și de frumoasă cum ne-ar fi plăcut nouă și vouă. Dacă vrea Domnul, cărticica va apărea altădată din nou. Așa că între timp vine la voi „Sămânța nădejdi”, oarecum ca o „înlocuire”. Dar ea vine, așa cum veți observa în curând, cu aceeași dorință: să vă bucure și să vă conducă la izvorul adevăratei fericiri și a adevăratei bucurii, pe care Dumnezeu vrea s-o dăruiască deja de timpuriu fiecărei inimi, în mod deosebit și copiilor, tinerilor dragi. Războiul și scumpetea și nevoia crâncenă care l-au însoțit și i-au urmat, i-au învățat pe tineri și pe bătrâni să ia de preferință un surrogat pentru multe lucruri și bunuri ale vieții zilnice. Dar au existat și există lucruri și bunuri pentru care nu s-au găsit înlocuitori și nici nu se vor găsi vreodată. Ce ar putea, de exemplu, să ne înlocuiască laptele și pâinea? Dar și mai puțin ne poate fi înlocuit printr-un alt bun, scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, care este numit „laptele curat”; și înainte de toate, nu ne poate fi înlocuit Domnul Isus Însuși, Izvorul oricărei bucurii și a mântuirii veșnice. El este „adevărata Pâine, care a venit din cer și dă viață lumii. Cine mănâncă această pâine va trăi etern” (Ioan 6.33,58).

Dar El, care este Pâinea vieții, este în același timp și bunul Semănător, de la care este semănată sămânța nădejdi. Orice altă sămânță, pe care El n-o seamănă sau n-o poate binecuvânta, nu va da rod care să aducă bucuria, care să procure binecuvântare pentru timp și veșnicie. Ah, câtă sămânță este semănată astăzi în brazdele adânci pe care le-a tras războiul, care este dăunătoare, care aduce buruiană și permite să încolțească spini care nu cresc pentru cer și pentru slava veșnică. Ei cresc mai mult pentru judecată și pentru focul care nu se stinge.

Dar în inimile voastre, voi, iubiți cititori și prieteni, Dumnezeu vrea prin cărticica aceasta să semene numai sămânță bună, care să răsară pentru bucuria voastră și spre beneficul vostru vremelnic și veșnic, la fel și pentru bucuria părinților voștri și spre binecuvântarea multora din jurul vostru. Da, aceasta s-o dea Dumnezeu în harul Său!

Pâinea cea mai veche

Încă din vechime, pâinea a fost aproape cea mai dorită și mai importantă hrană pentru oameni. Ea este obținută ușor și în mod natural din cerealele pe care Dumnezeu, în harul Său, ca un Creator înțelept și ca un Întreținător al tuturor oamenilor, le-a făcut să crească din pământ. Ea îi dă trupului putere, este gustoasă pentru cerul gurii, așa că nu ne putem satura de ea și este dorită zilnic atât de împărat, cât și de cerșetor. Și deținutului îi este dată zilnic în celula sa, chiar dacă i se refuză totul; da, cu pâine și cu apă poate să trăiască bine și să rămână în puteri.

După cum știți din Biblie, deja egiptenii au copt pâine, precum și copiii lui Israel. Când Dumnezeu a vrut să-l înștiințeze pe faraon despre cei șapte ani buni, căroră trebuiau să le urmeze șapte ani slabi, i-a trimis visul despre șapte spice pline și șapte spice goale, pe care Iosif, tânărul temător de Dumnezeu, l-a interpretat corect. Știți că el, în urma tălmăcirii acestui vis, a fost așezat, după planul lui Dumnezeu, în postul cel mai înalt al țării, lângă împărat. El a construit hambare pentru grâne, a înmagazinat aici cereale din care și-au pregătit pâinea nu numai egiptenii, ci și copiii lui Israel, în vremea de nevoie. El a primit pentru aceasta numele de „Țafnat-Paneah”, adică „Susținător al vieții ” sau „Salvator al lumii” (Geneza 41.45). Astfel a devenit unul dintre cele mai frumoase prototipuri ale Domnului Isus, căci El este, după cum știți, Salvatorul sau Mântuitorul lumii. Și așa cum odinioară împăratul Egiptului îi trimitea pe oameni în nevoia lor la Iosif, ca să li se dea grâne de la el, tot așa trimite Dumnezeu astăzi la Isus toate sufletele care nu vor să piară în necazul lor. Faraon a spus: „Mergeți la Iosif; faceți ce vă va spune el” (Geneza 41.55). Dumnezeu ne spune: „Mergeți la Isus și urmați cuvintele Sale!” Și cum Iosif n-a refuzat pe nimeni care a venit la el, tot așa și Domnul Isus: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară!” (Ioan 6.37).

Dar vreau să vă povestesc ceva despre pâinea cea mai veche. Aceasta a fost găsită acum câțiva ani, la dezgroparea cetății Pompei, care fusese îngropată printr-o ploaie de cenușă a vulcanului Vezuviu, în anul 79 d.H. Deci, ea a zăcut aproape 2000 de ani adânc sub cenușă. Vă aducem aici o mică ilustrație a acesteia. Firește că ea este mult mai mare decât vă arată imaginea noastră, în greutate de mai mulți pfunzi. Tăieturile de pe pâine nu sunt, desigur, numai o ornare, ci au fost făcute ca să ușureze vânzarea și ca să se permită un control mai ușor asupra greutateii și a mărimii ei. Brutarul care a făcut-o, pe când o frământa și în timp ce o băga în cuptor, precis n-a bănuț că el însuși va zăcea în curând sub cenușă incandescentă ca în cuptorul de foc și că va găsi acolo o moarte rapidă.

Atât de nesigură cum a fost viața atunci, micii mei cititori, mai este și astăzi. Nu trebuie să fie munți vărsători de foc, care să distrugă viața așa cum a fost în Pompei cu mulți ani în urmă; pot fi și tunuri scuiptoare de foc, cum a fost în ultimul război îngrozitor, care au ucis multe milioane de oameni și tineri din diferite părți ale lumii, în mod deosebit din Europa. Știți că în același timp au murit milioane de bărbați, femei și copii, ca urmare a hrănirii insuficiente și a gripei spaniole sau a Influenței, care, în mod ciudat, a cerut multe victime tocmai în țări ca Elveția și Africa de Sud și în Asia, unde războiul n-a făcut ravagii.

Pâine din Pompei

Dar Dumnezeu, care prin acești mulți morți a vrut să le strige oamenilor de pretutindeni că trebuie să se pregătească pentru a se întâlni cu El, a făcut să se semene și în această perioadă multă sămânță de nădejde. Numai „Societatea Biblică Britanică și Străină”, în anul 1918, de exemplu, a făcut să fie răspândite nouă milioane de Biblii și Noi Testamente. La acestea se adaugă multele milioane pe care le-au împărțit alte Societăți Biblice. Astfel li s-a oferit din belșug oamenilor pâinea bună, adevărată; și aceasta încă se mai face. Vă va interesa și vă va bucura să auziți că Biblia, scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, se răspândește acum în 517 limbi diferite. Fie ca aceasta să decurgă în continuare și să răspândească pretutindeni lumină și viață!

Am vorbit despre cea mai veche pâine, dar ar fi trebuit să spunem în vorbirea biblică, de fapt, că Cuvântul lui Dumnezeu sau Isus Hristos, care este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, este

Pâinea ce mai veche. Deja v-am spus mai sus că Domnul Isus spune despre Sine Însuși: „Eu sunt pâinea vieții” și adaugă: „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Ioan 6.35)

Dar voi știți că n-a fost suficient ca Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să vină din cer, jos la noi, în această lume; El a trebuit nu numai să fie născut aici ca un copilăș și să trăiască aici ca bărbat și să rostească cuvintele lui Dumnezeu, ci a trebuit și să moară pe cruce pentru noi. Acolo a purtat El pedeapsa pentru păcatele noastre, așa cum toate acestea au fost prezise în Sfânta Scriptură (Isaia 53). Moartea Sa a fost judecata noastră. Acum Sfânta Scriptură ne spune: „Hristos a murit pentru păcatele noastre.” (1 Corinteni 15.3) „Cine crede în El nu este judecat.” (Ioan 3.18) Și El Însuși ne spune: „Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viața eternă.” (Ioan 6.47)

Într-adevăr, cât de prețioasă este pâinea vieții! – De pâinea pentru trup și pentru viața pământească nu vă puteți lipsi. Voi o consumați zilnic. Deci, tot așa, nu uitați nici adevărata pâine pentru sufletele voastre! Mântuitorul ne strigă: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.” (Luca 4.4) Pâinea pentru trup a devenit în ultima vreme din nou mai scumpă și poate că va deveni și mai scumpă, așa că mulți vor duce lipsă, dar Cuvântul lui Dumnezeu, care încă se mai propovăduiește, și Isus Hristos, Mântuitorul, vi se oferă fără bani și gratis. O, ascultați deci de glasul Său și sufletul vostru va găsi viața veșnică, pacea, înțelepciunea, mântuirea și fericirea. De aceea exclamăm împreună cu profetul: „O, țară, țară, țară, ascultă cuvântul DOMNULUI!” (Ieremia 22.29)

Fii atent la tovărășiile tale

Ține-te departe de orice anturaj rău! Căci tovărășiile rele strică obiceiurile bune. Fă ca marele prinț elector de Brandenburg. Pe când era încă tânăr și a fost dus odată de băieți răi într-un anturaj stricat, el a izbucnit cu cuvintele: „Nu, eu sunt dator onoarei mele și patriei mele!” Și a fugit. Ține-te de cei care sunt mai buni decât tine, de cei care nu sunt mai prejos decât tine, ci mai presus decât tine! Poetul Rückert îndeamnă excelent:

C-un om mai bun să vrei să stai,
Cu el puterile-ți măsoară!
Mai bun decât tine de n-ai,
El nu te-nalță, te coboară.

Negru și alb

După lupte grele, Germania a pierdut războiul sângeros și odată cu acesta și-a pierdut și coloniile, și milioanele de supuși negri. La aceasta se adaugă că mulți, mulți oameni din străinătatea ostilă ne privesc pe noi, germanii, disprețuitor, de sus, ca și când noi am fi provocat războiul și ca și când noi am fi „gunoiul” întregii lumi. Ei ne privesc de sus, cam cum îi privesc albi pe negrii, și tare le-ar plăcea să ne și trateze așa, ca și când n-am fi decât sclavi. Dar opinia oamenilor nu este hotărâtoare. Bine ar fi dacă noi, care nu suntem mai răi decât alte popoare, am sta înaintea lui Dumnezeu astfel, încât El să poată să fie mulțumit cu comportamentul nostru. Dar, vai! Voi știți bine că El nu poate fi mulțumit. Cât de mult s-au înmulțit neascultarea, și păcatul, și nelegiuirea în popor și în țară, mai ales de la război încoace! Dacă situația aceasta nu este mai bună nici la alte țări și popoare, atunci pentru noi aceasta nu este

nici scuză, nici salvare. Fie ca multe inimi, tinere și vârstnice, să se smerească serios înaintea lui Dumnezeu și să se întoarcă la El și apoi să umble cu adevărat înaintea Lui, să fie sinceri și harnici; atunci, oricât de mult ne-ar defăima și ne-ar disprețui alte popoare, noi am putea să spunem: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”

Lui Dumnezeu nu-i pasă de opinia oamenilor; El nu Se uită nici la înfățișarea omului; El privește la inimă. Priviți la cei doi copii din imagine! Îl va iubi Dumnezeu mai puțin pe copilul

negru din cauza pielii sale închise la culoare, decât pe copilul alb de lângă el? Cu siguranță că El îi va iubi și îi va binecuvânta pe ambii copii la fel de mult, dacă ascultă de Cuvântul Său și dacă Îl vor iubi din nou pe Cel care ne-a iubit întâi și a murit pe cruce ca bunul Păstor pentru turma Sa, pe care El o cheamă și o adună din toate popoarele.

Povestirea următoare vă va arăta, spre încurajare, cum un negru, care pe deasupra mai fusese și copil de sclavi, care și-a deschis urechea și inima pentru Cuvântul lui Dumnezeu, a trăit și a lucrat apoi cu credincioșie și cu zel spre binecuvântarea multor oameni. Urmați energia și credincioșia sa, în ciuda batjocurii și a urii sub care stau acum germanii în fața celor mai multe popoare! Dar, înainte de toate, urmați Cuvântul Domnului, care ne spune: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă

urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” Apoi, El va spune fiecăruia dintre noi: „Te voi binecuvânta și vei fi o binecuvântare.”

Un băiat curajos, care a devenit un bărbat destoinic

Acum aproape 40 de ani, un băiat a fost înconjurat de ceilalți elevi în drumul său spre școală, care i-au strigat batjocoritor: „Ia priviți aici! Piciul vrea și el să fie evlavios!” Deci, ei auziseră despre colegul lor că fusese duminică seara într-o adunare de creștini credincioși. Dar în loc de orice apărare și fără să devină nervos deloc, băiatul i-a privit în față pe batjocoritori și a spus cu un glas ferm: „Da, aceasta vreau; vreau să fiu evlavios cu adevărat. – Spuneți, oare este lucrul acesta nedrept?” – Ei au amuțit, căci simțeau toți că era drept să-L asculte pe Dumnezeu; și l-au lăsat în pace. – Tânărul băiat curajos a devenit mai târziu un director destoinic de gimnaziu, care a fost pentru mulți băieți și tineri o binecuvântare de durată.

Ce poate rezulta dintr-un băiețel de sclavi¹

Pe vremea când am fost băiat am descoperit o poezie în cartea veche de școală, uzată de atâta citit din ea, care a făcut o impresie mare, puternică asupra mea. Ea descria în cuvinte emoționante nevoia și nefericirea sărmanilor negri din statele sclavagiste ale Americii de Nord. Am citit-o de zeci de ori cu înduioșare și milă profundă pentru sărmanii sclavi negri și cu mânie înverșunată față de chinuitorii și asupritorii lor. Și mi-am întipărit versurile atât de adânc și de temeinic în minte, încât și astăzi, după cam patru decenii, mi-au rămas aproape permanent fixate în memorie. Poezia se numește „Plângerea negresei”. Vor urma aici câteva strofe din ea:

¹ Preluat cu mici modificări din „Christl. Volksfreund”, Zürich, cu permisiunea amabilă a editorului.

Lângă râu, unde seceri răsună-n trestiile ușoare,
Și-n frunzișul de-arțari zboară papagali plini de culoare,
Stă negresa; mărgelile de sticlă gâtu-i înveșmântă;
Își ține-n brațe-odorul și-un cântec de leagăn îi cântă:

Dormi, o, dormi, negrul meu băiat, viață spre jale născută,
Deja-nainte să-ncepi s-o trăiești, ți-e viața pierdută.
Dormi, o, dormi! Spaime-or veni din beznă să te năpădească;
Din vis, curând, mânia Domnului o să te trezească.

Nu vei simți nicicând ce oamenii numesc bucurie;
O simți doar unde-n câmp Nigerul valurile își mlădie;
Nu vei doborî nicicând cu lancea tigrul din savane,
Nici dansa-vei hora din strămoși în ritmuri de timpane.

Ziua ta va fi cu lacrimi, noaptea ta, plină de jale,
Jugul celor albi purta-vei, mut ca vita, frânt de șale;
Lemnul albilor tăia-vei, la fel trestii de valoare;
Ei din chinul nostru petrec, se îmbracă din sudoare.

O, tu, mare spirit, ce-au făcut ai mei, lucruri fatale,
De-ai vărsat asupra noastră cupele mâniei tale?
Spune, când, spre noi, din nori, ochiul tău o să ne zâmbească?
Spune, o, spune, când jalea negrilor o să sfârșească?

Ah, va fi când Mississippi se va-ntoarce la vărsare,
Când bumbacul o să crească bleumarin în a sa floare,
Când aligatorul va privi la bivoli ca la semeni,
Când cei albi o să planteze și creștinii vor fi oameni.
(Seibel)

Nici Mississippi nu și-a rostogolit apele puternice înapoi, nici floarea din vârful bumbacului n-a crescut bleumarin, nici aligatorul n-a ațipit pașnic între turmele de bivoli, dar America de Nord a recunoscut, a anulat și a îndepărtat de atunci fapta dezonorantă, ceea ce înseamnă sclavia pentru numele creștin. Sclavia a fost abolită în Statele Unite și aceasta a adus negrilor ziua dorită fierbinte a eliberării.

În orice caz, până astăzi, în America, ei încă nu se bucură deplin de egalitatea în drepturile cetățenești, politice și sociale cu albi. Încă se fac mereu remarcabile multe prejudecăți și având valabilitate. Ei mai au multe de suferit sub desconsiderarea și disprețul multor albi. Ei încă mai sunt cetățeni de rangul al doilea în țară. Dar relațiile au devenit totuși mai bune de la deceniu la deceniu și se vede venind vremea când prejudecățile și disprețul vor dispărea, iar negrii vor obține și vor poseda alături de albi, locul lor cu drepturi deplin egale. Mulți bărbați nobili și multe femei nobile muncesc pentru acest scop permanent și neobosit, cu punerea în joc a întregii lor puteri și personalități. Dar, într-adevăr, cel mai mult a activat și a făcut pentru aceasta bărbatul despre care vrem să povestim aici unele lucruri, care a aparținut el însuși rasei negre și s-a înălțat de la un sărman băiețel de sclavi, la un mare binefăcător al fraților săi, la un savant și pedagog general respectat. Este Booker Washington, care a plecat în veșnicie abia de curând. El însuși ne-a descris viața sa într-o carte minunată, care a apărut și în traducere germană sub titlul „De la sclav în sus”.

1. Băiețelul de sclavi

Booker Washington, care fusese deja evidențiat în urmă cu un șir de ani cu titlul de doctor, de către cea mai veche și mai renumită universitate a Americii, a descoperit Lumina lumii nu în vreun palat, și nici măcar în vreo casă modestă, ci în coliba sărăcicioasă de sclavi a unei plantații din statul Virginia. În primii ani ai tinereții sale, el încă a avut de simțit în propriul trup toată nenorocirea și disperarea vieții de sclav. El însuși spune: „Viața mea a început în împrejurările cele mai triste și mai descurajante.” Pe tatăl său nu l-a cunoscut niciodată; nu i-a cunoscut nici măcar numele. De asemenea, n-a putut să stabilească niciodată exact data nașterii sale. Nici măcar despre anul nașterii sale n-a putut să-i dea o informație mama sa, o sărmană sclavă neștiutoare. „Cândva trebuie să fi venit pe lume”, așa a comentat Washington; „atât cât am putut să aflu, a fost în anul 1858 sau 1859.” El n-a avut inițial nici măcar un nume de familie, ci a fost numit simplu, Booker, deoarece, sclavii trebuiau să se mulțumească, de regulă, numai cu numele mic. Și această situație l-a adus odată, mai târziu, într-o nu tocmai mică încurcătură, dar din care a știut să iasă în mod dibaci. El însuși scrie despre aceasta: „De când mă știu am fost numit simplu, Booker. Înainte să merg la școală nu mi-am dat seama niciodată că aș putea avea nevoie de un nume de familie. Dar când la acceptarea mea în școală, la care sperasem zadarnic mulți ani, copiii au fost strigați unul după altul, am observat că toți aveau cel puțin două nume. Încurătura mea a fost mare, căci știam că învățătorul va cere de la mine cel puțin două nume, dar, de fapt, eu nu aveam decât unul. Dar în timpul până când am fost strigat, mi-a venit o idee salvatoare; și când învățătorul m-a întrebat despre numele meu întreg, eu am răspuns liniștit: „Booker Washington”, ca și când nu m-aș fi numit altfel de când sunt. Acest nume l-am păstrat apoi tot restul vieții.” Și el a adăugat: „Probabil că nu există mulți oameni în această țară, care au avut avantajul să-și aleagă propriul nume.”

Coliba sărăcicioasă în care locuiau Booker cu mama sa, un frate și o soră, era formată numai dintr-o singură încăpere. În plus, ea trebuia să servească nu numai ca locuință pentru familie, ci încă și ca bucătărie pentru întreaga plantație, căci mama avea de îndeplinit treaba unei bucătărese de plantație. În loc de ferestre existau simple găuri în perete, prin care puteau intra nu numai aer și lumină, ci și ploaie, vânt și frig. Și ușa își merita cu greu numele. Era prea mică și avea crăpături căscate. Pardoseală nu exista, mai bine zis, pământul gol trebuia să țină loc de dușumea. Chiar și o sobă de gătit am fi căutat zadarnic. Mama așeza oalele și tigăile, pur și simplu, pe un foc care ardea deschis în mijlocul camerei. Așa că șederea în colibă era una extrem de neplăcută. Iarna, locuitorii ei răbdau de frig și de tot felul de alte intemperii, iar vara, focul care ardea permanent creștea căldura și așa deja existentă, într-un mod aproape insuportabil.

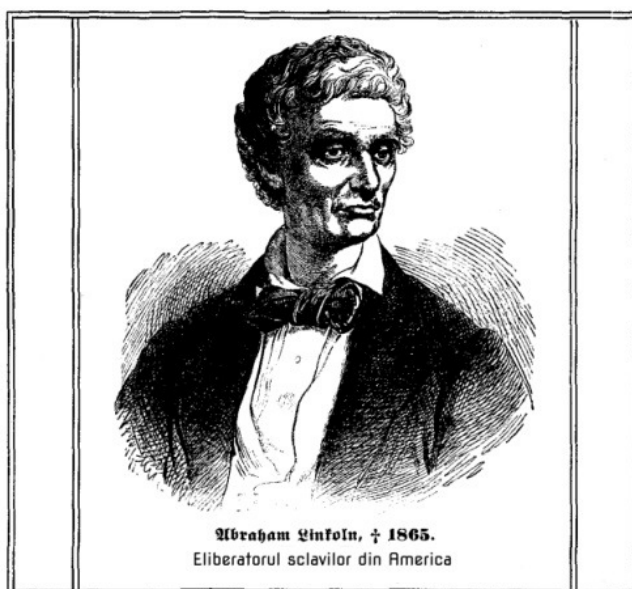
Despre o educație și o îngrijire corectă a copiilor, despre o viață ordonată de familie nu putea fi vorba, firește, în asemenea împrejurări. Mama era solicitată de dimineața devreme până seara târziu de ocupația ei cu gătitul și putea să dedice numai foarte puțin timp copiilor ei. Aceștia au crescut nu cu mult diferit față de vite. Este de-a dreptul impresionant ce relatează Booker Washington despre aceasta: „Nu-mi amintesc”, așa spune el printre altele, „că am fi stat măcar o singură dată toți împreună la masă, că am fi rostit vreo rugăciune și că am fi mâncat împreună de prânz. Exista aici o bucată de pâine, acolo o îmbucătură de carne, apoi iar o ceașcă cu lapte sau câțiva cartofi. Unul mânca din tigaie, altul ținea pe genunchi o farfurie din cositor și de cele mai multe ori ne serveam de degete.” Nici despre un pat nu știa nimic. El și fratele și sora sa zăceau pe o legătură de zdrențe murdare, pe pământul gol.

Dar în afară de aceasta, micuțul nu putea să ducă o viață total liberă și fără obligații. El a fost mai degrabă ca toți copiii de sclavi, de îndată ce putea fi folosit măcar într-o oarecare măsură la aceasta, băgat cu forța în jugul unei munci severe și dure. Pentru zbguit și pentru joaca veselă de copil nu i se lăsa timp. Când a fost întrebat odată în anii de mai târziu, ce jocuri i-au plăcut

mai mult să joace în copilărie, a fost în impas cu răspunsul. Abia atunci a devenit de-a dreptul conștient, că el, de fapt, nu avusese niciodată timp pentru joacă, așa cum au avut copiii liberi, ci că toate zilele sale, atât cât poate să-și amintească de ele, au fost umplute de muncă. Lucrul acesta l-a și urmărit toată viața. El n-a simțit niciodată cu adevărat plăcere și bucurie pentru joaca de nici un fel. În schimb, mai târziu, întremarea a căutat-o cu plăcere în povara uriașă de muncă ce se sprijinea pe el, în aer liber și în lectura stimulatoare. Și multe călătorii cu trenul, pe care le avea de făcut în slujba micii sale, l-au ajutat mereu cu înflorire și relaxare.

2. Liber și totuși încă nu liber

Dar Booker Washington n-avea să poarte mult timp jugul sclaviei. Era încă în anii cei mai timpurii de băiat când a bătut ceasul eliberării pentru el și pentru frații săi negri. O primă bănuială despre posibilitatea unui asemenea eveniment i-a încolțit în minte atunci când s-a trezit într-o dimineață devreme și a putut să observe cum mama sa stătea îngeuncheată lângă patul copiilor ei și se ruga fierbinte, ca Dumnezeu să dea biruința președintelui Lincoln și armatei sale, și prin aceasta, eliberarea sărmănilor negri. Și această bănuială a devenit în curând o realitate deplină. După mulți ani de lupte grele, statele din Nord ale Uniunii, în frunte cu filantropul Abraham Lincoln, au reușit să câștige definitiv biruința asupra statelor sclavagiste din Sud și să obțină de la ele prin constrângere, cu forța armelor, abolirea sclaviei. (1865) A fost promulgat un termen de eliberare, care proclama libertatea tuturor negrilor în aceeași zi. Firește că acesta a fost un eveniment care nu și-a ratat impresia nici asupra micului Washington și care i-a rămas de neșters fixat în memorie pentru totdeauna. Nemărginită a fost bucuria negrilor în prima clipă, când a fost citit edictul de eliberare și au fost informați: „Sunteți liberi și de acum puteți pleca unde doriți.” I-au mulțumit cu glas tare lui Dumnezeu, au fost cântate cântece de eliberare; s-au petrecut scene furtunoase de bucurie. „Mama mea”, așa povestea Booker, „care stătea lângă mine, ne-a cuprins în brațe și ne-a sărutat, adică pe el, pe fratele lui și pe sora sa, în timp ce lacrimi de bucurie îi curgeau pe obraji. Ea ne-a explicat ce înseamnă toate acestea; aceasta este ziua pe care ea a cerut-o în rugăciune de la Dumnezeu atât de mult timp, dar n-a crezut că va mai apuca s-o vadă.” –

Dar bucuria n-a rămas la cei mai mulți una netulburată, ci la mulți, mulți, a făcut loc în curând la descurajare. Libertatea dobândită nu s-a dovedit a fi tocmai fericirea desăvârșită, ca cea pe care și-au imaginat-o în zilele robiei. Ea n-a adus cu sine numai drepturi, ci și îndatoriri și sarcini serioase. Până atunci, negrii au dus o viață aproximativ ca a unui copil minor. Ei n-au cunoscut lupta pentru existență. Ei n-au fost nevoiți să se intereseze de haine, de hrană, de

acoperiș deasupra capului, ci au avut parte de toate acestea de la stăpânul plantației, chiar dacă, de multe ori, de-a dreptul într-un mod sărăcăcios și jalnic. Acum, dintr-o lovitură, aceasta a fost altfel. Acum trebuiau să stea pe propriile picioare, să-și hotărască personal drumul vieții, să încerce să se descurce singuri, să se îngrijească singuri de hrană, de îmbrăcăminte și de adăpost. Nu-i de mirare dacă din această cauză mulți, după ce s-au bucurat câteva zile de libertatea lor, mai ales dacă avuseseră un stăpân amabil și drept, - și astfel de stăpâni chiar au existat, - s-au întors fără multă vorbă la vechile lor locuri de muncă, dar acum, ce-i drept, nu mai erau sclavi, ci ca slujitori și slujnice, ca să-l slujească pe stăpânul lor de până atunci pentru o plată modestă.

Nici pentru micul nostru Booker libertatea n-a adus fericirea deplină și împlinirea tuturor speranțelor sale, ba chiar, deocamdată, nici măcar o ușurare esențială a existenței sale. Era liber, și totuși nu era liber. Ca exemplu, băiatul n-a cunoscut din cea mai fragedă tinerețe nici o altă dorință mai arzătoare, decât să meargă la școală și să poată învăța cât mai mult. Ca băiat de sclav, el a trebuit de mai multe ori să însoțească până la clădirea școlii o stăpână mică, tânără, ca să-i care cărțile și pe lângă aceasta a putut ocazional să arunce o privire la băieții și fetele care ședeau în sălile de clasă; și de atunci, fiecare școală nu i s-a mai părut altfel decât un paradis. Dar acest paradis i-a rămas închis încă mult timp chiar și după eliberare, iar dorința sa de cunoaștere și de instruire a găsit deocamdată numai o satisfacție foarte insuficientă. – Noul cămin n-a fost mai bun decât cel vechi; munca s-a dovedit a fi aproape și mai apăsătoare, și mai grea decât în sclavie.

Familia Booker – băiatul a primit între timp un tată vitreg - făcea parte dintre cei care, după eliberare, și-au părăsit locuința și stăpânii de până atunci și au încercat să-și întemeieze în altă parte un cămin. S-au mutat în altă parte a Virginiei, în Virginia de Vest, și s-au stabilit într-un oraș mic, Walden. Drumul până acolo a fost pe atunci o acțiune de lungă durată și obositoare. Puținele bunuri au fost duse cu ei într-o căruță. Dar copiii au fost nevoiți să parcurgă pe jos cea mai mare parte a drumului, mai multe sute de kilometri. Peregrinarea, care a dus peste munți, a durat mai multe săptămâni. Noaptea au dormit sub cerul liber, iar de gătit au gătit pe un foc deschis de lemne. – În noua patrie, în care tocmai se așezase o mare colonie de negri, familia lui Washington a găsit adăpost într-o colibă mică de lemn, șubredă, despre care Booker spune: „Într-o privință, noua noastră locuință era mai rea decât cea vechea. Acolo aveam totuși mereu aer proaspăt. Dar noua casă era situată în mijlocul unui grup de colibe înghesuite unele în altele, iar murdăria din jurul colibelor era de multe ori insuportabilă.” Nici vecinătatea nu era deloc plăcută. Ea era alcătuită în parte din negri, în parte din clasa cea mai săracă, mai neștiutoare și mai decăzută de albi; o societate amestecată. În fiecare zi erau: beții, jocuri, certuri, bătaii și cea mai grosolană imoralitate.

Tatăl vitreg a găsit ocupație într-o sărărie. Dar câștigul său nu ajungea pentru întreținerea familiei. Așa că și micul Booker a trebuit să ajute zdravăn în sărărie, cu toate că era abia la o vârstă fragedă de aproximativ șapte ani. Munca începea de multe ori dimineața devreme, la ora patru, și dura până noaptea târziu. În ciuda acestei exploatare nelimitate a trupului său mic, fraged, de copil, Booker, în setea sa de cunoaștere de-a dreptul arzătoare, tot mai găsea timp și ocazie să facă primele sale încercări de citire și de scriere. Fiecare ambalator de sare avea un anumit număr pe butoaiile sale. Numărul tatălui vitreg al lui Booker era 18. În fiecare seară, după terminarea lucrului, venea conducătorul fabricii și scria acest 18 pe butoaiile gata împachetate. Booker și-a întipărit bine în minte acest număr și încerca peste tot și cu orice ocazie să-l deseneze singur. Odată ce a reușit acest lucru, nu i-a mai dat pace mamei sale până nu i-a făcut rost de un abecedar, o cârtică în care era scris alfabetul. De acum, micuțul s-a apucat de studiul literelor cu zel înfocat, în puținele sale ore libere – o muncă grea, deoarece nu-i stătea la dispoziție nici un învățător și nimeni dintre rudele sale nu știa să citească și să scrie și deci să-l poată ajuta la încercările sale de învățare. –

În vremea aceea, negrii din Walden s-au hotărât să înființeze o școală proprie, deoarece și-au dat seama tot mai mult de necesitatea cititului și a scrisului. Aceasta a fost o hotărâre semnificativă, deoarece până acum încă nu exista în Virginia nici măcar o singură școală în care să fie admiși negrii. Ca învățător a fost angajat un soldat cu armata terminată, care dispunea de propriile cunoștințe. Fiecare familie plătea o anumită sumă mică de salarizare, iar învățătorul primea în afară de aceasta o masă gratuită, adică în fiecare zi era musafir în altă familie. Cu ce bucurie și cu ce speranțe privea Booker al nostru deschiderea școlii! Dar, vai! El n-a fost printre fericiții care în cele din urmă s-au așezat pe băncile școlii și au putut să-și satisfacă după pofta inimii lor înclinația pentru cunoaștere. Tatăl său i-a explicat că n-ar putea să se lipsească de salariul său și că de aceea băiatul va trebui să lucreze în sărărie ca și mai înainte. Așa că Booker, vrând-nevrând, a trebuit să se limiteze din nou la abecedarul său și a fost pentru el un mare succes când, în sfârșit, i-a fost permis să meargă la noul învățător, după terminarea zilei de lucru, la așa-numita școală serală. Dar ținta sa cea mai înaltă a rămas mereu școala de dimineață, școala de zi și n-a lăsat să-i scape nici o ocazie și n-a lăsat nici o posibilitate neîncercată ca să-l facă pe tată să-și schimbe părerea, ca totuși, în sfârșit, să-și croiască drum spre ea. În cele din urmă a reușit să i se acorde permisiunea să meargă la școala de zi cel puțin pentru un timp. Dar aceasta s-a petrecut numai cu condiția ca el să se scoale dimineața devreme și să lucreze până la ora nouă în sărărie, iar după-amiază, după terminarea școlii, să se întoarcă imediat din nou la muncă.

Dar această fericire, să poată merge la școala de zi, a luat sfârșit prea curând. Washington a trebuit din nou să se dedice toată ziua muncii sale din fabrică și să se mulțumească și să se ajute iar cu orele de școală serală. „În genere, puținul pe care l-am învățat pe când eram băiat”, scrie el, „l-am învățat mai mult seara, după ce era terminată munca zilei.” Condițiile sale de muncă au luat o întorsătură și mai incomodă, și mai apăsătoare decât până acum, deoarece a trebuit să-și schimbe ocupația din sărărie cu una dintr-o mină de cărbuni. Munca apăsa greu pe el și îi era foarte antipatică. El relatează: „Pe de o parte, oricine lucrează într-o mină de cărbuni este permanent murdar, cel puțin în timpul muncii, iar seara nu este un efort ușor să te cureți. Apoi, drumul de la intrare până la locul unde erau cărbunii era lung de peste un kilometru și, firește, întuneric beznă. Cred că nicăieri în lume nu este atât de întuneric ca într-o mină de cărbuni. Mina avea un număr mare de galerii și deoarece n-am fost niciodată în stare să le țin minte pe dinafară poziția, s-a întâmplat de multe ori să mă rătăcesc. Apoi, pentru a spori spaimele acestei situații, uneori mi se stingea lumina și dacă nu aveam la mine un chibrit, trebuia să rătăcesc în jur prin întuneric, până mă întâlneam întâmplător cu cineva care îmi dădea lumină. Munca nu era numai grea, ci și primejdioasă. Erai permanent în primejdie să fii spulberat de o explozie de praf de pușcă pripită sau să fii strivit de o bucată de ardezie în cădere. Accidente se întâmplau de multe ori, așa că eu trăiam într-o teamă permanentă.” Nu-i de mirare că băiatul tânjea după eliberarea din acest jug dur de muncă.

3. Drumul spre școală

Apoi, într-o zi, Washington a auzit doi mineri vorbind în mina sa de cărbuni despre o școală mare sau institut de educație, care fusese înființată de curând într-o altă parte a Virginiei, și a fost destinată înainte de toate oamenilor de culoare sau negri. Este vorba despre așa-numita școală normală agricolă din Hampton, un fel de seminar pentru învățători, unde elevilor, dar și pe lângă cursuri, li se oferă ocazia să învețe un meșteșug sau o meserie. Pe întunericul care domnea în mină, Booker s-a furișat cât a putut mai aproape de cei doi bărbați, ca nu cumva să piardă vreunul din cuvintele lor. Ce a auzit el acolo i-a trezit cel mai înalt interes; și cu toate că habar n-avea unde era școala, cât de departe era și cum va ajunge acolo, s-a conturat totuși deja în el hotărârea fermă, fie ce-o fi, să caute să fie primit în această instituție.

În orice caz, el nu putea să îndeplinească imediat această hotărâre. Trebuia să se înarmeze o vreme cu răbdare. Totuși, deocamdată cel puțin a avut parte de bucuria că poate părăsi mina, deoarece a găsit o angajare cu 20 de mărci pe lună, ca om de serviciu în casa angajatorului său de până acum. Totuși, Booker și-a început noua muncă cu teamă și tremur. Căci viitoarea sa stăpână, care provenea din Nord, avea reputația că este foarte severă față de servitorii ei și foarte rar a rezistat până acum la ea, mai mult de două până la trei săptămâni, vreunul dintre băieții negri. Teama sa era neîntemeiată. Stăpâna nu cerea nimic altceva, decât curățenie meticuloasă, îndeplinirea punctuală a îndatoririlor, loialitate și onestitate, iar aceste cereri a putut curând să le satisfacă deplin băiatul supus, dornic de muncă. Astfel a găsit el în cele din urmă, în femeia temută la început, o prietenă și o protectoare binevoitoare, care l-a încurajat și l-a favorizat în mod deosebit în setea sa de cunoaștere și în timpul care a urmat a stat adesea alături de el, ajutându-l cu sfatul și cu fapta.

Cam de jumătate de an se afla deja în serviciul său. Dar oricât de bine i-a mers în acest serviciu, n-a putut totuși să uite de instituția din Hampton. Aceasta, dimpotrivă, a rămas neîncetat ținta dorințelor sale arzătoare. Și dorul, și dorința sa au devenit în cele din urmă așa de mari, încât nu le-a mai putut stăpâni. Astfel a început cu o hotărâre îndrăzneată, în toamna anului 1872, în vârstă de aproximativ 14 ani, călătoria spre Hampton, care era pentru el țara laudată. Puținul său avut și-a găsit locul într-o valiză mică de mână; și nici banii de drum nu l-au împovărat prea tare, pentru că cea mai mare parte a salariului său a fost profitul părinților și el n-a putut să pună deoparte decât o sumă foarte mică. Apoi, a trebuit curând să facă descoperirea dureroasă, că banii săi în numerar nu ajungeau nici pe departe ca să poată face comod, cu trenul sau cu poștalionul, călătoria de 800 de kilometri la îndepărtatul Hampton. Dar el nu s-a lăsat descurajat, oricât de mult a avut de suferit de foame și lipsuri de tot felul. Mergând de cele mai multe ori pe jos, dar ici și colo și cerșindu-și câte un loc în diligență sau în tren, după o călătorie mai lungă a ajuns în marele oraș, Richmond, care este la câteva sute de kilometri depărtare de Hampton. „Când am ajuns”, așa ne-a povestit, „obosit, flămând și murdar, era seara târziu. Nu fusesem niciodată într-un oraș mai mare, ceea ce încă mi-a înrăutățit situația. Fără bani, fără nici măcar un cunoscut în localitate și necunoscând obiceiurile marelui oraș, nu știam încotro să mă îndrept. Am cerut în mai multe case găzduire peste noapte, dar toți cereau bani, iar pe aceștia eu nu-i aveam. Pentru că n-am știut cum să fac mai bine, am umblat pe străzi. Astfel am trecut pe lângă băieți cu multe feluri de produse alimentare, dar n-am primit nimic din toate acestea. – În felul acesta trebuie să mă fi preumblat până spre miezul nopții. În sfârșit, am fost așa de epuizat, încât nu mai puteam să mă țin pe picioare. Tocmai când epuizarea mea trupească a atins gradul cel mai înalt, am ajuns într-un loc unde cărarea de lemn se ridica aproape destul de mult peste acostament. Am așteptat câteva clipe până am fost sigur că nu mă observă nimeni, m-am strecurat sub cărare și am zăcut toată noaptea pe pământ, cu legătura mea de haine sub cap. Aproape toată noaptea au auzit pașii trecătorilor deasupra mea. În dimineața următoare m-am trezit întărit într-o oarecare măsură.” El a căutat și a găsit apoi de lucru pe o corabie, ca să-și câștige banii de drum necesari pentru continuarea călătoriei. Și ca să-și atingă mai repede această țintă, adică să poată să pună mai mulți bani deoparte, a continuat să doarmă sub același pod care i-a oferit protecție în timpul primei sale nopți în Richmond. „Mulți ani mai târziu”, așa a adăugat Washington, „locuitorii de culoare din Richmond mi-au pregătit o primire la care ar fi asistat 2000 de persoane. Această recepție a avut loc nu departe de locul unde am petrecut prima mea noapte în Richmond; și trebuie să recunosc că gândurile mele în acea seară au zăbovit mai mult la pod decât la festivitate, oricât de mare bucurie mi-a adus aceasta.”

Un băiat negru fericit

Washington a intrat nevătămat, în sfârșit, în Hampton, și anume, cu o rezervă de numerar de doi franci întregi și 50 de centime pentru trebuințele viitoare, ca: bani de școală, întreținere, haine și altele la fel. Primul și cel mai important lucru era acum pentru el, să caute admitere în institut.

El s-a prezentat imediat directoarei; dar, nespălat, rău hrănit, îmbrăcat sărăcăcios așa cum era pe atunci, firește că n-a făcut nici cea mai neînsemnată impresie. După propria sa mărturisire, putea fi luat foarte bine drept un vagabond. Directoarea l-a și lăsat să stea mai mult timp fără să-i dea vreun răspuns. În sfârșit, i-a spus: „Aula de alături încă n-a fost curățată. Ia o mătură și mătur-o!” Acesta a fost, într-adevăr, un examen de admitere ciudat, dar unul cum nu i se putea potrivi mai favorabil lui Booker. Căci măturatul îl știa foarte bine; lucrul acesta l-a învățat temeinic la fosta sa stăpână. Așadar, și-a făcut treaba fără cusur, încât ea a ținut piept celui mai amănunțit examen, iar directoarea a declarat: „Mi se pare că te putem admite aici.”

Astfel și-a atins Washington, în sfârșit, fericit, mult dorita țintă. Drumul spre cunoaștere și formare îi stătea de-acum deschis.

4. În școala din Hampton

Odată cu intrarea în școală, dificultățile n-au ajuns la capăt. Ce-i drept, învățatul i se părea ușor. În ciuda instruirii sale pregătitoare insuficiente, a făcut curând parte dintre elevii cei mai buni. Dar o întrebare dificilă era aceea, de unde să ia mijloacele pentru acoperirea costurilor pentru întreținere și cursuri. Dar aici l-a ajutat să iasă din cea mai mare încurcătură, examenul său de admitere așa de bine luat, directoarea institutului i-a oferit postul de portar, pe care Booker firește că l-a acceptat cu bucurie. Într-adevăr, acest serviciu i-a adus muncă fizică dură pe lângă studiu. El trebuia să curețe o mulțime de camere și iarna să facă focul; și programul său de muncă dura de cele mai multe ori de dimineața de la ora patru până târziu în noapte. Dar lucrul acesta nu l-a speriat. Postul său de portar îi dădea totuși posibilitatea să-și câștige aproape toată întreținerea. Postul a mai avut ca urmare partea bună, că un prieten al institutului și un binefăcător al negrilor s-a decis să plătească, pentru zelosul și neobositul elev activ, costurile cursurilor sau cu alte cuvinte, banii pentru școală pe timpul întregii sale șederi la Hampton. Deci, astfel a fost Washington scutit de toate grijile, cel puțin în această privință. – În schimb, la început, a mai avut serios de furcă cu încă foarte multe alte lucruri. Viața în institut a adus pentru băiatul negru neinstruit foarte multe lucruri noi și neobișnuite, cu care s-a putut adapta numai cu osteneală. El însuși spune despre aceasta: „Viața în Hampton a fost pentru mine introducerea într-o viață nouă. Mesele regulate, folosirea feței de masă, a șervețelilor, a căzii de baie și a periutei de dinți, ba chiar a cearșafului, - totul era nou pentru mine. Până atunci n-am dormit niciodată într-un pat cu două cearșafuri. Acestea mi-au dat multă bătaie de cap. În prima noapte am dormit sub amândouă, a doua noapte am dormit peste amândouă, dar când i-am observat pe ceilalți băiați, am învățat cum trebuie făcut și de atunci am dat învățătura fidel mai departe.”

Mari au fost progresele pe care Washington le-a făcut în diferitele ramuri ale științei, în ciuda tuturor dificultăților și a impedimentelor. Dar nici câștigul lăuntric, pe care l-a obținut aici, n-a fost mai mic. El n-a devenit în Hampton numai învățat, ci s-a maturizat și lăuntric. El a crescut în formarea adevărată a inimii și a sufletului. El însuși spune: „Din câte am învățat în Hampton, puține lucruri sunt scrise în manuale.” O impresie profundă și persistentă a făcut asupra sa altruismul multor învățători și dragostea lor plină de abnegație. De la ei a învățat, după cum a recunoscut singur, că cel mai fericit este acela care face cel mai mult pentru alții, în dragoste altruistă.

Dar înainte de toate, tânărul zelos a avut aici fericirea să învețe să cunoască Biblia, Cuvântul scump, mântuitor, al lui Dumnezeu. „O învățătoare”, așa povestește el, „domnișoara Lord, m-a învățat să cunosc și să iubesc Biblia. Eu am învățat s-o prețuiesc. Cuvântul lui Dumnezeu S-a scufundat atât de adânc în interiorul meu, încât eu și astăzi, oricât de mult sunt copleșit de treburi, în fiecare dimineață, înainte de începerea muncii, citesc un capitol sau măcar o parte a

unui capitol din Biblie.” Cuvântul lui Dumnezeu l-a condus, după cum putem presupune, la cunoașterea mântuirii în Hristos.

Odată, în timpul studiului său în Hampton, a avut parte de marea bucurie să poată pleca acasă în lunga vacanță de vară. Mama sa și fratele său mai mare, John, și-au dat multă osteneală să economisească banii necesari pentru călătoria acasă. A fost ultima dată când avea s-o vadă pe mama sa. Suferind deja de mai mult timp, a fost răpită de moarte pe neașteptate, în timpul prezenței fiului acasă. Această lovitură l-a afectat pe Washington al nostru, care era atașat de mama sa cu o dragoste profundă și nu dorea nimic mai fierbinte, decât să poată să-i facă odată o existență mai prietenoasă, mai plăcută. De aceea s-a și întors din nou cu plăcere în Hampton-ul său iubit, după ce a obținut din nou personal, cu multă trudă, prin muncă, banii pentru drumul de întoarcere. – În iunie 1875 și-a terminat instruirea în Hampton. El fusese foarte harnic în mod deosebit în anul al treilea și în ultimul, astfel încât era pe „lista de onoare” a elevilor care plecau, listă pe care ajungeau numai aceia care se evidențiaseră în mod deosebit în hărnicie și performanțe.

5. Prima activitate didactică

Când Washington a părăsit Hampton, avea, într-adevăr, diploma de învățător în buzunar, dar nici un bănuț. De aceea conta acum să-și facă rost întâi de mijloacele necesare de trai și pentru călătoria acasă. El s-a angajat fără multă vorbă chelner, pe timpul verii, într-un hotel de vară, și abia apoi s-a întors acasă. Acolo i s-a deschis acum imediat un câmp de activitate tânărului învățător, dornic de fapte mari, prin aceea că i s-a conferit postul de învățător de la școala negrilor, tocmai liber. Cu aceasta a început pentru el una dintre cele mai fericite perioade ale vieții sale. Aici i s-a dat ocazia să le slujească propriilor săi compatrioți. El s-a aruncat în muncă cu zel înfocat. Dar nu s-a mulțumit să predea tinerilor și astfel să-i introducă în Cuvânt, ci a fondat și o școală serală pentru băieți și fete mai în vârstă, ba chiar pentru bărbați și femei. Pe lângă aceasta a mai dat și ore particulare, fără să se uite mult la plată. Astfel, zilele sale lucrătoare au fost foarte pline. El a predat și a munci adesea aproape neîntrerupt de dimineața de la ora opt până seara la ora zece. Ba chiar și duminica s-a pus în slujba comunității sale, prin aceea că ținea școala duminicală în două localități. – Această activitate altruistă și plină de succes în vechea comunitate a continuat câțiva ani, până când, apoi, vechea dorință și vechiul imbold după continuarea instruirii a pus din nou stăpânire pe tânărul învățător și l-a determinat iarăși să se așeze singur pe banca de școală câteva luni, într-o instituție de învățământ superior din Washington. Abia se întorsese apoi acasă pentru a-și prelua din nou postul de învățător, când a primit întrebarea onorantă de la generalul Armstrong, dacă ar fi dispus să intre în corpul didactic al institutului din Hampton. Aceasta a fost în anul 1879. Washington a acceptat abia după multă chibzuire, pentru că nu se putea rupe de munca de acasă, pe care o îndrăgise.

Sarcina pe care Armstrong i-o destinase tânărului învățător n-a fost una ușoară. Ei voiau să încerce să-i cultive și să-i educe în Hampton și pe indienii, pe lângă negri. În acest scop au făcut să vină peste o sută de indieni tineri, sălbatici, în parte neștiutori de tot, din ținuturile care le fuseseră lăsate indienilor supuși pentru așezare. Și Washington trebuia de acum să-i conducă pe acești oameni tineri ca un cap de familie. De mai multe ori nu s-a prezis nimic bun pentru această încercare. Părerea era aproape general răspândită, că nu vor reuși să-i educe pe pieile roșii. Washington însuși s-a îndoit la început de reușita acțiunii. Dar el s-a dovedit a fi bărbatul care să îndeplinească cu succes și o asemenea sarcină. „N-a durat mult”, ne-a povestit el, „că am avut încrederea deplină a indienilor, dar nu numai aceasta; pot într-adevăr să spun: am avut și dragostea, și respectul lor. Am găsit că ei nu erau foarte diferiți de alți oameni, ci: accesibili la o tratare bună, recalcitranti la o tratare rea.”

Tocmai în această vreme, în timp ce Washington era activ ca educator plin de succes al indienilor, a trebuit să aibă parte de exemple dureroase ale ostilității și ale disprețului, cărora încă le mai era pe atunci expusă rasa neagră. Când într-o zi a trebuit să călătorească în capitala țării cu un băiat indian bolnav și a vurt să meargă la ora prânzului în sala de mese, pe corabie, i s-a dat să înțeleagă că indianul are într-adevăr acces, dar el, negrul, nu are. La fel a fost tratat în hotelul din Washington. Erau pregătiți să-l accepte pe indian, dar pe învățătorul negru l-au refuzat.

Dar Washington nu s-a lăsat umilit și descurajat prin asemenea experiențe amare, ci ele au fost pentru el numai un imbold ca să facă tot ce îi stă în putință pentru a croi un drum pentru poporul său. Și pentru aceasta i s-a deschis acum pe neașteptate, prin călăuzirea plină de har a lui Dumnezeu, un câmp de lucru mare și binecuvântat.

6. În postul potrivit

Într-o zi din luna mai a anului 1881, după terminarea închinării de seară, generalul Armstrong a comunicat învățătorilor și elevilor din Hampton că el a primit invitația să numească pe cineva care să fie potrivit pentru conducerea unei noi instituții de învățământ pentru negri, în Tuskegee, în statul Alabama. Fiecare se aștepta ca alegerea să cadă, de la sine înțeles, asupra unui alb. Cu atât mai mare și mai puternică a fost surpriza pentru Washington al nostru, când în dimineața următoare generalul l-a chemat la el și i-a adresat întrebarea: dacă ar fi dispus și s-ar încumeta să preia postul. Washington a acceptat și după un număr de zile a sosit o telegramă din Tuskegee, într-o seară de duminică, cu conținutul: „Booker Washington este potrivit. Trimiteți-l imediat!”

Acum putea să-și înceapă Washington munca propriu-zisă a vieții sale; dar în ce circumstanțe agravante a trebuit să se petreacă aceasta! Când a sosit în Tuskegee, a găsit aici condiții care pe mulți alții i-ar fi speriat și i-ar fi determinat să plece înapoi cu primul tren. Într-adevăr, localitatea era un loc ideal pentru o instituție de învățământ pentru oameni de culoare. Ea era situată în punctul central al populației negre din Sud, și totuși izolată de legătura, și de distracțiile, și de primejdii morale ale lumii alese. Nu se ducea lipsă nici de elevi dornici să învețe, tineri și bătrâni, care voiau să fie acceptați în instituție. Dar a căutat zadarnic o clădire de școală, material didactic și mobilierul necesar, cum se cere pentru o instituție cu mulți elevi. Dintre toate acestea încă nu exista nici cea mai mică urmă. Singurul lucru pe care Washington putea să se bazeze deocamdată era un venit anual de 8000 de mărci, care era asigurat de guvern, dar care putea fi folosit numai pentru retribuțiile învățătorilor. Pentru achiziția de teren, clădiri, material didactic nu era prevăzut nimic. Un sfat bun era scump acum. Dar Washington n-a permis să-i scadă curajul și cu încredere în credințioșia lui Dumnezeu și în binecuvântarea Domnului, dar și cu energia sa adesea experimentată, care nu se speria de nimic, a biruit toate dificultățile.

Firește că pentru el conta acum în primul rând să caute un adăpost pentru sine și pentru școala sa, care să coste cât mai puțin posibil. După mult umblat încolo și-ncoace, a reușit să închirieze o baracă dărăpănată și o biserică veche, care nu se afla într-o stare mai bună. Cât de primitiv și de săracăcios era acest prim adăpost pentru noua instituție reiese de acolo, că ploaia găsea intrare nestingherită aproape peste tot. În prima perioadă, pe vreme de ploaie, un elev mai vârstnic trebuia să țină o umbrelă deasupra lui Washington, când el le asculta celorlalți teme. Și același serviciu trebuia să i-l facă nu rare ori menajera, atunci când lua micul dejun. Dar în ciuda acestui început săracăcios și nevoiaș, numărul elevilor a crescut repede și Washington, care până acum fusese și director, și învățător, și cap de familie într-o singură persoană, a trebuit să caute să angajeze pe cineva ca personal auxiliar. El a găsit acest ajutor în persoana unei învățătoare multilateral instruită, care aparținea de asemenea rasei sale, domnișoara Olivia

Davidson. Și o alegere mai bună chiar n-ar fi putut să facă. „Ea a adus în școală”, așa mărturisește Washington recunoscător, „pe lângă principii educaționale noi și valoroase, un caracter rar și un altruism neasemuit. Nici o altă personalitate n-a contribuit mai mult să consolideze în felul acesta bazele instituției din Tuskegee, încât să se poată realiza ceva folositor.” După ce domnișoara Davidson i-a stat alături mai mulți ani ca asistentă devotată, iar el a avut suficiente ocazii ca să-i recunoască valoarea, a ales-o, în sfârșit, ca soție și a fost cu siguranță cea mai mare durere a vieții sale când i-a fost răpită prin moarte, după o căsnicie de patru ani.

Cu noua sa asistentă, Washington a stabilit acum, înainte de toate, un program precis pentru activitatea ei didactică și educațională. Așa cum a fost deja în Hampton, el și-a dat seama și acum tot mai limpede, că elevilor săi și întregii rase negre nu le este de folos dacă sunt îndopați peste măsură numai cu o cunoaștere inutilă. Lui i se părea că este la fel de necesar să se facă din elevi niște oameni civilizați, destoinici, muncitori și folositori, care vor activa cândva ca o sare printre conaționali lor și nu peste tot numai ca învățători, ci și să fie meseriași și agricultori. De aceea, elevii din Tuskegee nu trebuiau să primească numai instrucție școlară și să asculte devotat Cuvântul lui Dumnezeu, ci și, așa cum el însuși se exprimă, „să învețe cum să-și îngrijească trupul”. Pe lângă aceasta trebuiau să fie instruiți practic într-un meșteșug precis și în muncile agricole, ca să se obișnuiască prin acestea în același timp și cu hărnicia, și cu spiritul de economie, astfel încât atunci când ne vor fi părăsit, să fie în stare să-și întemeieze o existență. Ei trebuie să primească o educație care să-i facă apti pe de o parte pentru predare, dar pe de altă parte și să-i determine să se întoarcă în regiunile de plantație și să introducă acolo puteri proaspete și idei noi în agricultură și să devină, ca oameni reînnoiți, cu adevărat și o sare, și o lumină, și o binecuvântare.

7. În propriul cămin

Dar realizarea acestui program nu era de imaginat în baraca dărăpănată și în vechea biserică șubredă. Pentru aceasta era nevoie, înainte de toate, de o casă proprie, cu exploatare agricolă și alte posibilități de muncă. Atunci a ajuns la vânzare o plantație veche, la o depărtare un kilometru și jumătate de Tuskegee. Prețul de vânzare era mic, numai de 2000 de mărci. Washington a găsit-o potrivită pentru scopul său. El a cumpărat proprietatea cu ajutorul unor prieteni buni și s-a mutat cu școala sa acolo. Condițiile au fost la început și aici, firește, încă destul de nevoiașe și sărăcicioase. Deoarece conacul era ars, clădiri existau numai: o baracă veche, o biserică veche, un grajd vechi și un coteț vechi de găini. Dar în prima perioadă s-au descurcat cum s-a putut mai bine. Construcțiile existente au fost curățate și reparate atât cât a fost posibil. La aceasta, elevii au trebuit deja să colaboreze de-a binelea. Și apoi, în fiecare după-amiază trebuiau să plece afară ca să are adânc o parte a pământului și să planteze cereale. Mulți n-au fost la început foarte încântați de această activitate. Ei credeau că au venit la Tuskegee ca să se instruiască și nu ca să muncească. Dar când au văzut că directorul lor merge el însuși în frunte cu un exemplu bun și nu se sfia, și nu se rușina să pună și el puternic mâna la fiecare muncă, atunci au gândit și ei altfel și au ajutat și ei conștiincios.

Între timp a crescut permanent numărul elevilor și n-a durat mult, că vechile clădiri ale plantației dobândite n-au mai fost suficiente în nici un fel necesității. Lui Washington nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să se apuce de construirea unei clădiri noi, mai mari, pentru institut. Și aici au trebuit elevii să ajute din nou destoinic, deoarece pe de o parte, Washington n-ar fi fost în stare să plătească plata meseriașilor, dar pe de altă parte, această muncă de construcție oferea tocmai ocazia favorabilă să-i învețe pe elevi tot felul de cunoștințe tehnice și aptitudini, pe care mai târziu să le poată valorifica bine. El a rămas și mai târziu credincios principiului să execute cu elevii toate muncile, pe cât posibil sub conducerea sa.

Cine a fost mai fericit decât Washington, când clădirea institutului a fost terminată cu bine, după nesfârșite ostenele și griji, iar el, împreună cu toată ceata sa de elevi, aveau acum un adăpost suficient, un cămin, chiar dacă încă extrem de modest? Dar nici acum n-a existat o odihnă în cele obținute, o oprire pentru el. Institutul său de învățământ, a cărui reputație s-a răspândit curând în toată țara, a luat o dezvoltare cu totul nebănuită. Numărul elevilor a crescut așa de repede, încât primei clădiri i-au urma curând altele și a trebuit angajate cadre didactice noi, unul după altul. – Am merge prea departe dacă am vrea să descriem aici toate celelalte perioade, până în ziua de astăzi, din evoluția institutului educațional din Tuskegee. Despre extinderea obținută în cele din urmă a acestuia, ne facem o idee când auzim că tot personalul institutului, inclusiv cadrele didactice și secretarul, era format acum câțiva ani din 86 de persoane, că numărul elevilor a crescut de la 30 la mult peste o mie, că cheltuielile anuale însumau 250 000 de mărci. Primul animal pe care l-a avut institutul a fost un cal bătrân, orb, dăruit de către un alb. Mai târziu, institutul a numit ca fiind proprietatea sa: 2000 de cai, catâri, vaci, boi, ca și aproximativ 700 de porci și un număr mare de oi și capre.

Este de la sine înțeles că la o asemenea dezvoltare și extindere fără pereche a stabilimentului său, pentru conducător, Washington al nostru, conta să biruiască munți de dificultăți. În mod deosebit sumele enorme de bani care au devenit necesare an de an, îi făceau multe zile și ore grele și dure. „Numai cine a trăit personal cum este”, așa spune el, „lună de lună să construiești case și să aprovizionezi o școală fără să știi de unde vei lua mijloacele, numai acela poate cântări cu ce greutate am avut de luptat.” Dar mâna credincioasă a lui Dumnezeu i-a făcut parte permanent în mod minunat de cele necesare.

De-a dreptul cu imposibilul se învecinează și povara muncii cu care Washington a scos-o la capăt timp de mai bine de 30 de ani în care a activat în Tuskegee. Nici o zi n-a putut să se lase în voia odihnei binemeritate. Neobosit a muncit ba acasă pentru institutul său, ba a călătorit prin țară, ca să trezească și să mențină interesul și participarea pentru institutul său. O singură dată și-a putut permite o întremare mai lungă, când prietenii înstăriți i-au făcut bucuria să poată face împreună cu soția sa o călătorie în Europa, care a durat trei luni.

Bărbatul neobosit al credinței și al silinței a stat astfel devotat și curajos în postul său. El a mai apucat să vadă că sute și mii dintre foștii săi elevi activează și muncesc încolo și-ncoace în țară, în diferite posturi, în accepțiunea și spiritul său. Dar amintirea celui drept rămâne în binecuvântare.

Mica slujitoare

(2 Împărați 5)

„Ah, de-ar fi domnul la profetul mare!”

A spus copila sfioasă din fire.

Soția lui Naaman îi dă de știre:

E totuși vorba de trup și onoare!

Fata, din ale Samariei locuri,

În patria ei prinsă și răpită,

Stăpânul să-și ajute e menită,

Când doctorii Siriei nu au leacuri?

Soția totuși a vrut să-i propună;

El la-mpărat se duce să-i declare,

Că poate-i pentru erou vindecare

Și împăratului străin să-i spună.

„Copilă, nu te temi? Ești părăsită! –
De n-a fost bun sfatul ce-ai dat, povața,
Va fi de rău!” Te poate costa viața,
Vei pierde tinerețea netrăită.
Să nu spui ce știi, nu era mai bine?
Cum s-aduci vrăjmașului alinare?
Chiar de sfatul tău are rezolvare,
Ce are vindecarea lui cu tine?
Ea n-a tăcut sau vestea să n-o poarte.
Să știi ceva, dar tu să taci în toate,
Un copil al lui Dumnezeu nu poate,
Chiar astfel de-ar găsi drumul spre moarte.

O fată, doar firavă, o-ntrebare,
Un cuvânt, ca de binecuvântare!
Dumnezeu l-a spus, l-a pus pe cărare
Și el pe aripi a adus vindecare.
Slujirea-nseamnă să se folosească
Ocazii mici sau mari, de El gătite,
Căci fără scop, Domnul nu le trimite,
Menite sunt calea să-I pregătească.
Privirea, vorba mărturisitoare
Pentru El: Calea, Adevărul Viața,
Pot da altora curajul, speranța,
Ca inimile lor să ardă tare.

Astfel lanțul de aur se lungește,
Cu el, pe-ai Săi, Dumnezeu îi împletește
Și Domnului poporul I-l unește.
Dar dacă partea ta Lui îi lipsește,
O lacună-ar fi, în realitate.
Iei seama? – Fata, de-ar fi fost să tacă,
Ea, boala lui Naaman, cum să treacă?
Pe Dumnezeu cine să I-l arate?
Cine vrea numai fapte mari și bune,
Va neglija mărunțul, n-o să-l facă;
Și Dumnezeu pe-alături o să-i treacă,
Iar lui, „Bine-ai lucrat” n-o să-i răsune.

H. v. Redern

Sub protecția lui Dumnezeu

1. Salvarea cetății Leiden

Era în anul 1574, când o armată spaniolă a înaintat în fața cetății Leiden, una dintre cele mai frumoase cetăți ale Olandei, și a asediat această cetate. Orice transport de provizii a fost oprit, nimeni nu era lăsat să intre, nimeni nu era lăsat să iasă. Cetății i s-a cerut să se predea; dar cetățenii nu voiau să audă nimic despre predare, deoarece știau bine ce i-ar aștepta dacă ar cădea în mâinile lui Filip al II-lea, regele Spaniei. Filip pretindea regența asupra Olandei și olandezii i s-ar fi supus de bunăvoie, dacă guvernarea n-ar fi fost una îngrozitoare și barbară. Cea mai mare parte a locuitorilor Olandei se retrăseseră din biserica catolică și se convertiseră la credința evanghelică. Olandezii cereau dreptul să citească Biblia și să-L adore pe Dumnezeu așa cum le cerea conștiința lor. Filip, în schimb, pune în mișcare toate pârgurile ca să aducă poporul înapoi în brațele bisericii catolice. Peste tot ardeau ruguri, fulgera securea călăului, spânzurătoarea îi amenința pe renegați și deja mulți trebuiseră să-și pecetluiască cu sângele lor credința. Așadar, cetățenii din Leiden erau hotărâți mai bine să moară, decât să se predea călăilor neîndurători ai lui Filip.

Cetatea era situată în mijlocul unui șes roditor; totuși, unde erau plaiurile înflorite, câmpiile ademenitoare și grădinile înmiresmate care o înconjurau altădată? Unde erau satele și gospodăriile izolate, prietenoase, cu care ținutul era presărat odinioară? Totul, totul devenise o pradă a războiului. Bătrânul Rin și o mulțime de canale, peste care duceau poduri de piatră, străbăteau cetatea. În punctul central se afla un deal pe care romanii îl pusese și îl întăriseră. Vechile construcții de fortificație erau de mult transformate în dărâmături și stejari noduroși umbreau acum ruinele. Acest deal era de obicei foarte izolat, dar acum stăpânea forfota cea mai activă pe culmea lui. Acolo sus stăteau asediații speriați și cu dor temător lăsau privirea să cutreiere spre vest, dacă la orizontul îndepărtat, o linie întunecată n-ar anunța cumva apropierea salvatoare a Mării Nordului.

Căci prințul de Orania a făcut repetate eforturi să elibereze cetatea; eșecul încercărilor sale n-a putut să-i înfrângă curajul și căuta să descopere mereu căi și mijloace noi să aducă ajutor și salvare cetății asediate. Acum a conceput planul să distrugă digurile și să inunde ținutul. Proprietarii pământului, care trebuia lăsat pradă apelor, erau de acord să-și sacrifice pământul pentru binele patriei și prin aceasta să aducă salvare compatrioților lor asediați. „Mai bine un ținut scufundat, decât pierdut”, era lozinca lor. Digurile, care fuseseră obținute cu asemenea cheltuieli uriașe, au fost străpunse, iar locuitorii cetății Leiden așteptau cu încordare temătoare creșterea apelor; căci le fusese trimisă prin porumbei călători știrea despre reușita acțiunii. Dar vântul a mănât apa de la țarm și tot nu voia încă să se întoarcă.

Între timp, locuitorii cetăților învecinate au adunat alimente, ca să le trimită cetății înfometate de îndată ce creșterea apei va face posibil lucrul acesta. Porumbeii călători duceau mesaje încolo și-ncoace. „Mai rezistați puțin”, scria prințul. „Ajutorul se apropie!”

„Răbdăm lipsuri extreme; în patru zile se termină provizia noastră.” A fost răspunsul.

„Apa începe să urce peste digurile exterioare.” Scria Orania înapoi. Această veste a umplut inimile tuturor cu bucurie nesfârșită. Această depeșă a fost citită cu glas tare poporului adunat în piață, sub bubuitul tunurilor.

Apa creștea încet, dar așa de încet, încât asediații aproape că s-au descurajat. Dealul era plin până la strivire cu cetățeni sperând plini de ardoare. Rugăciuni fierbinți se avântau în sus, spre cer, dar răspunsul, rezolvarea păreau să lipsească.

Atunci, în clipa celui mai mare necaz, s-a instalat un „vânt protestant” și șesul întins a devenit un lac. Deja vedeau în depărtare corăbiile care trebuiau să le aducă alimente și salvare, iar nădejdea umplea orice piept; dar apoi vântul s-a întors iar spre răsărit și apa a scăzut din nou. O disperare deprimantă a pus stăpânire pe toți, căci nevoia în cetate ajunsese la o asemenea culme, încât locuitorii despuiau copacii de frunze și considerau delicatese chiar și: câinii, pisicile, șobolanii și șoarecii. O noapte întunecoasă se lăsa peste cetatea dezolată, iar în inimile locuitorilor nu arăta mai puțin întunecos. Dar Domnul S-a îndurat de ei și S-a întors spre ei și a făcut de rușine credința lor mică. Un uragan teribil s-a ridicat în timpul nopții și a biciuit valurile înspumate prin digurile străpunse. În toiul furtunii și a intemperiei, flota a țâșnit spre ei, iar armata mândră a inamicului s-a salvat în fugă sălbatică pe singurul drum pe care valurile i-l lăsaseră liber. Și Cetatea Leiden a fost liberă.

2. Ajutorul din călătoria în slujba Domnului

Doamna misionar, Goy, fusese crescută în Wellington, în Africa de Sud; ea a avut de copil marea dorință să poată să-I slujească Domnului Isus printre neamuri; așa că în anul 1888 l-a urmat cu bucurie pe soțul ei la Seshéké, o stațiune misionară pe Zambezi. Opt ani i-a fost o tovarășă și o asistentă devotată. Apoi, soțul ei a murit de febră și ea a trebuit să părăsească, de dragul copiilor, câmpul de lucru. Ea ne povestește călătoria ei de întoarcere, pe care a făcut-o sub protecția vizibilă a Domnului:

În anul 1896, puțin înainte de moartea soțului meu, a izbucnit ciuma de bovine; și noi am pierdut toți boii și prin aceasta ne-a fost complet tăiată legătura cu lumea. Cea mai apropiată stațiune misionară era la o depărtare de 60 de kilometri. Ne aștepta foametea. Nu numai că alimentele europene se terminau, dar în curând aveau să ne lipsească stofele și mărgelile de sticlă, care însemnau banii noștri, ca să ne cumpărăm mălai și un fel de cartofi dulci de la băștinași. Am verificat restul rezervelor mele; ne mai puteau ajunge exact pentru o călătorie la Palaph. Deja în urmă cu un an a trebuit să o trimitem pe fiica noastră cea mai mare, Florette, la Lessouto, pentru că nu suporta deloc clima de la Zambezi. Acum voiam s-o urmez cu micuța mea de doi ani și jumătate, Lucie. Dar cum să plec fără animalele de tracțiune? Ceilalți misionari s-au străduit sincer pentru mine; căruța care trebuia să mă ducă acasă ar fi adus apoi și pentru ei alimentele așa de strict necesare. În sfârșit, în septembrie, domnul Adolf Jalla a trimis 20 de boi din Sésula, unde nu bătuse ciuma de bovine. Dar trei luni a trebuit încă să mai aștept, să văd dacă nu luaseră cumva totuși microbul ciumei. Dar acum de unde să iau o căruță? Mi-am adus aminte că un negustor, cu ani în urmă, lăsase la noi jumătatea din spate a unei căruțe; cu ajutorul câtorva scânduri am confecționat din ea o trăsură cu două roți, care era lungă de șase picioare. În pădure a fost tăiat un copac pentru oiște, un plan a fost legat peste căruță, care a fost apoi încărcată cu bagajul conform regulilor artei, și a început s-o ia încet din loc pe malul fluviului. Pentru mine și pentru copilul meu era mai plăcut să călătorim întâi pe o barcă de-a lungul, pe Zambezi. La Kazungula a trebuit traversat fluviul, care acolo era lat de 500 de metri. Căruța a fost dată jos de pe roți și așezată pe o barcă. Alți oameni, de pe alte bărci, au

ținut-o în echilibru. Boilor li s-au legat funii în jurul coarnelor și au trebuit să intre în apă. La început au încercat să înoate, dar în curând au renunțat la munca obositoare și s-au lăsat răbdători trași. Eu am trebuit să supraveghez și să conduc personal totul, la fel și să pun căruța din nou în mișcare și au trecut cu aceasta două zile. Firește că alimentele erau foarte puține. Dar din fericire am putut să iau cu mine două vaci, așa că micuța mea a avut mereu lapte. Opt tineri băștinași mă însoțeau. Cinci trebuiau să asigure transportul de întoarcere al căruței cu alimente pentru misionari. Unul dintre ei mi-a fost util în mod foarte deosebit; el lucrase la misiune deja sub conducerea soțului meu, dar se pricepea bine și să se descurce cu boii. Ceilalți trei frecventau deja de cinci ani școala mea și acum voiam să-i iau cu mine la Lessouto, ca să poată învăța și mai mult.

Astfel am călătorit timp de trei săptămâni printr-o pădure aparent fără sfârșit. Seara era ridicată o mică tabără și erau aprinse câteva focuri, ca să speriem animalele sălbatice. Din fericire n-am putut să ne rătăcim; noi am urmat un drum pe care îl făcuse deja pe vremuri un călător prin pădure și pe care misionarul Coillard îl îmbunătățise mult. Cu toate acestea, uneori eram blocați în ramuri și plante câțărătoare și trebuia să ne ajutăm cu toporul.

După trei săptămâni am ajuns la malul râului Nata și ne-am întâlnit aici cu doi oameni care erau în drum spre Zambezi, în calitate de curieri. A fost mare bucurie că aveau scrisori pentru mine; dar au adus și vestea tristă, că în urmă cu două zile au străbătut o pășune unde boii au murit unul după altul din cauza ciumei de bovine. Aceasta înseamnă că trebuie să iau o hotărâre grea: dacă aș fi călătorit mai departe, aceasta ar fi însemnat moartea sigură a boilor mei, și odată cu aceasta, imposibilitatea să le fie trimise provizii noi sărmanilor misionari. Dar dragostea pentru copilul meu și dorința să-mi mențin propria viață și-au făcut loc în față. Așa că am strâns-o tare pe Lucie în brațe și m-am rugat fierbinte Domnului Isus, ca El să călăuzească hotărârea mea.

Rezultatul a fost că am lăsat acolo căruța cu bagajul și boii și m-am angajat să parcurg cei 350 de kilometri de drum de pustie pe jos, cât s-a putut de bine. În Palapy urma apoi să caut să fac rost de o căruță cu catări, să trimit provizii până aici și să mi se aducă bagajul.

Însoțitorii mei s-au înmulțit deja de două zile cu nouă flăcăi; erau în drum spre Transvaal, ca să lucreze acolo în minele aurifere. Pe jumătate morți de foame, deoarece mâncaseră de câteva zile numai câțiva melci și rădăcini, ne-au implorat să le dăm de mâncare; voiau să rămână la noi ca să facă fără plată orice muncă, numai să-i hrănim. Cu toată rezerva mea puțină nu puteam să-i refuz, iar bunii mei tineri erau și ei pregătiți să împartă totul cu ei.

Doi dintre oamenii mei au rămas fără contrazicere în urmă, la căruță, dar, firește, trebuiau să păstreze și alimente. A durat o zi până a fost totul aranjat. Am încercat să confecționez perne din crengi, iar dintr-un acoperiș de cort un fel de lectică, pe care voiau s-o ducă cu plăcere oamenii mei; ei spuneau chiar, că nu numai Lucie, ci și eu puteam să stau în ea. Astfel am părăsit în 5 ianuarie râul Nata. 15 oameni tineri formau suita mea. Dar după o jumătate de oră au declarat: „Mamă, ești prea grea pentru noi”. Nici nu m-am așteptat la altceva; în fond, nu erau decât băieți care încă nu puteau să aibă puteri de bărbați.

Dar Domnul mi-a dat putere în decizia să parcurg pe jos cei 350 de kilometri. – Mergeam înainte, în spatele meu Lucie, pe care o duceau băieții alternativ, ca și merindele, care erau împachetate în lăzi de tablă. În afară de trei oi mai aveam și cele două vaci, care puteau fi tăiate în caz de nevoie. Dar numai după două zile, una dintre ele a făcut ciumă și a trebuit s-o tăiem repede. Băieții au tranșat-o și au avut carne timp de cinci zile. Mă neliniștea gândul dacă boii lăsați în urmă nu cumva s-au îmbolnăvit și ei, iar atunci eu m-aș fi sacrificat zadarnic. Cealaltă vacă ne-a rămas minunat de sănătoasă pentru tot restul călătoriei și a dat mereu laptele necesar pentru copilul meu. Dar trei zile după ce am ajuns în Palapy, animalul devotat a murit.

Mersul prin nisipul adânc, fierbinte al pustiei, a fost foarte dureros. Mărșăluiam două ore, apoi ne odihneam două ore. Pentru noapte ne străduiam mereu să găsim un locșor mai ferit. Eu aveam la mine numai două perechi de pantofi; una a fost deja complet arsă după 14 zile. A fost foarte minunat și că cea de-a doua pereche a rezistat până la Palapy. Prin râurile mici a trebuit să merg desculță, firește, dar nu m-am rănit niciodată și nici unul dintre noi nu s-a îmbolnăvit, cu toate că ar fi fost destule ocazii pentru așa ceva. Era foarte nesigur dacă vom găsi mereu apă, astfel că a trebuit să avem permanent la noi o mică rezervă de apă; când ploua, era întregită. Un alt avantaj al ploii era că atunci, pentru un timp scurt, nisipul era mai ferm și prin aceasta mersul era mai ușor. Lectica îmi servea noaptea ca pat. Ca să nu fie pusă direct pe pământ, se puneau sub ea crengi tăiate și dedesubt era întinsă o piele de bou, ca să ne ocrotească de umezeală.

Dacă întâlneam vreodată vreun om, nu era nici o bucurie, căci ne aflam foarte aproape de granița cu Metabélélând, ai cărei locuitori, se știe, sunt foarte cruzi. Nici în boșimani nu aveam voie să ne încredem; dacă îi întrebam despre următorul loc cu apă, ne arătau, pe cât posibil, direcția opusă. Singura noastră pușcă a trebuit să le-o lăsam pentru apărare celor doi oameni tineri de la căruță, așa că eram lipsiți cu totul de arme. O mare minune este că în toată călătoria n-am văzut nici un animal sălbatic, cu toate că mai ales în această perioadă a anului ele circulă cel mai mult. N-am auzit nici măcar o dată un leu răgind. Uneori vedeam dimineța urmele pașilor lor și tinerii spuneau atunci: „Mamă, uite cât de aproape a fost de noi un leu în noaptea aceasta.” Chiar Dumnezeu Însuși ne-a păzit, ca să nu se apropie prea tare vreun animal sălbatic de noi, oameni fără apărare. Da, Mântuitorul ne-a arătat mult har și Tatăl nostru ceresc nu ne-a părăsit.

În fiecare seară se adunau cei 15 băieți ai mei; cântam împreună și eu mă rugam cu ei. Puteam să le spun cu convingere neclintită că vom dormi foarte în siguranță. Dacă apăreau dificultăți de nebiruit, ei veneau imediat la mine și spuneau: „Mamă, noi știm că Dumnezeu nu te părăsește.” Era tare încântător să-i asigur că sunt foarte liniștită; într-adevăr, nu știam cum va ajuta Domnul; dar că o va face, aceasta o știam foarte sigur. Unii dintre băieții mei mai erau încă păgâni, dar nici chiar aceia nu s-ar fi dus seara la culcare înainte să ne fi rugat împreună.

Spre sfârșitul călătoriei, micuța mea a devenit atât de obosită, încât plângea aproape continuu, dar din cauza ei nu puteam să facem o staționare, deoarece apa era puțină și chiar alimentele se împutinau îngrijorător. Deja de două zile călătoream printr-un ținut total lipsit de apă. Băiatul, care ducea cutia de tablă cu apă, a trebuit să meargă foarte aproape în fața mea; eu aveam grijă ca el să nu verse nimic și am administrat singură această avere prețioasă.

Într-o zi am ajuns la un sat unde am putut să cumpăr de zece mărci ceva carne și în acest fel am putut să-mi cruț proviziile timp de două zile. Firește că nu m-am putut hotărî s-o mănânc. Era de la boi care au murit de pestă bovină, tăiată felii și uscată la soare.

Acum ajunseserăm în culmea nenorocirii. O ploaie rece, șiroitoare, ne-a silit la un popas nedorit. Băieții mei își înjghebaseră un fel de șopron. Eu am campat cu Lucie în lectică. Tot mai puternic mă agățam de Tatăl meu ceresc. Era așa de greu: trebuia să consumăm puținele rezerve și pe lângă aceasta nici măcar să nu înaintăm. Când în sfârșit ploaia s-a mai potolit, am echipat doi băieți cu merindele necesare și i-am trimis înainte la Palapy cu o scrisoare către regele Khama, în care îi ceream urgent ajutorul.

După două zile de mare nevoie am ajuns, din fericire, din nou la un sat de boșimani, a cărui căpetenie era sub suveranitatea lui Khama. Oamenii au fost, într-adevăr, foarte amabili cu noi, au adus lapte și ce mai aveau. Căpetenia satului poseda și vaci, și capre, și oi. Dar când l-am

rugat să-mi vândă o oaie, a refuzat, spunând că animalul nu-i aparține lui, ci regelui. I-am descris situația noastră disperată și el a poruncit să se taie oaia sa cea mai bună și mi-a dat-o remarcând, că el nu vinde nimic unui misionar și ar trebui s-o primesc în dar.

Aici am putut să ne reînnoim și rezervele de apă. Dar ce curând au fost din nou pe sfârșite și tot restul era numai o jumătate de cutie! Într-o seară a venit băiatul care trebuia s-o ducă, mi-a adus-o și a spus: „Te rog, ia-o! Sunt așa de îngrozitor de însetat; ar fi posibil ca peste noapte s-o golesc și doar trebuie să rămână pentru Lucie.” Am mai mers o zi întreagă fără să găsim apă și atunci unul dintre băieți a declarat: „Mamă, acum tu nu mergi mai departe; tu rămâi aici și noi mergem cu tigvele de dovleac să căutăm apă.” În seara următoare au venit înapoi chiuind de bucurie, cu apă, și au așezat-o în fața mea: „Mamă, iată, Dumnezeu a făcut s-o găsim, dar acum vrem întâi să îi și mulțumim pentru ea.”

Dar apoi, alimentele s-au terminat cu adevărat și încrederea mea a fost dur pusă la încercare. O mână de orez fiert în apă, cu puțină grăsime în el, aceasta a fost toată rația zilei pentru fiecare băiat. Lucie și eu am mai avut un rest mic de macaroane. Tinerii mei s-au purtat ireproșabil, nu s-a auzit nici o plângere. Și asupra păgânilor dintre ei, ajutorul Domnului, de care au avut parte de multe ori, a făcut o impresie profundă. Dacă vreodată rugăciunea de seară întârzia, veneau ei de la sine și spuneau: „Mamă, noi vrem să cerem din nou ca Dumnezeu să ne păzească.” Atunci le-am comunicat că noi trebuie să așteptăm liniștiți și plini de încredere ajutorul, că alimentele erau consumate de tot și de aceea nici nu puteam merge mai departe. Sâmbătă am consumat ultimul rest. Duminică am ținut, ca întotdeauna, un mic serviciu divin cu băieții mei, apoi ei au fiert o curea vechea de piele și au tăiat-o în bucăți mici. Preferau să moară de foame împreună cu mine, decât să mă pedepsească. „Tu ai fost ca o mamă pentru noi; noi rămânem cu tine, dar când primim de mâncare?” – „Astăzi, înainte de seară”, am răspuns eu încrezătoare. La ora patru a spus deodată un tânăr: „Ia auzi! Ce pasăre ciudată! Ea strigă mereu „Ha-i! Ha-i!” – „Nu este pasăre”, a spus altul, „este un om care își îndeamnă atelajul.” M-am repezit în întâmpinarea sunetului și toți băieții au venit după mine. Într-adevăr, venea o căruță mică cu patru perechi de boi strașnici înhămați, însoțiți de doi bărbați. Unul era Ratschoka, ginerele regelui Khama; el mi-a venit în întâmpinare și m-a întrebat: „Tu ești soția misionarului, pe care o caut?” Când i-am răspuns afirmativ, și-a lăsat căruța să înainteze și a pus în fața mea toate lăzile cu alimente: „Acestea le trimite Khama împreună cu salutul său; el te roagă să primești acest dar de la el și să vii cât de curând la Palapy.” Ce de minunății am despachetat! Mălai, ceai, zahăr, lapte condensat, fructe uscate, conserve de carne și, în sfârșit, o saltea frumoasă pe care mi-a trimis-o mie cu totul special soția misionarului Wiloughby. Atunci mi-am privit băieții și am spus: „Ce facem acum?” Au răspuns fără ezitare: „Îi mulțumim lui Dumnezeu.” Mi s-au umplut ochii cu lacrimi de bucurie și de recunoștință.

După ce ne-am săturat, în sfârșit, totul a fost strâns frumos și împachetat din nou în căruță; și tot bagajul băieților și-a găsit locul în ea. Lucie și cu mine ne-am întins pe saltea pentru un somn adânc, reconfortant. După două zile și jumătate am ajuns la Palapy; am fost întâmpinați afectuos de către domnul și doamna Wiloughby și am rămas la ei o săptămână. Se împlineau tocmai douăzeci și una de zile de când părăsisem Nata și șase săptămâni de când plecaserăm din Kazungula; duminica am făcut întotdeauna popas.

Regele Khama m-a vizitat curând și eu pe el din nou; dar mulțumirea mea a respins-o și nici n-a permis să-i răsplătesc pe oamenii săi care ne ajutaseră. Sărmanii mei doi băieți, pe care îi trimisesem aici, ajunseseră așa de epuizați, încât nici nu s-au putut gândi să mi-i trimită în întâmpinare. Am împachetat atâtea provizii, cât putea să încapă în căruța mea lăsată în urmă, la Nata, și le-am trimis acolo. Boii și cei doi oameni rămăseseră sănătoși, mulțumesc lui Dumnezeu, și au dus lucrurile conștiincios la Zambezi, iar eu mi-am primit bagajul.

3. Cum am scăpat de moarte

În revista „Leitstern”, fostul misionar, dr. E. Lüring, care locuiește acum în Frankfurt, povestește următoarea întâmplare: În anul 1893 am petrecut, ca bărbat proaspăt căsătorit, o săptămână cu soția mea și cu mama ei într-o căsuță la mare, La Ponggol, pe insula Singapore. Era prima mea petrecere de vacanță după o muncă încordată de patru ani ca misionar în Peninsula Hindusă, în Borneo și în China, și de aceea era o schimbare dorită pentru mine. Dar în ciuda nevoii de odihnă, lipsa muncii la mine s-a făcut remarcabilă; îmi lipsea munca regulată; și când un prieten și vizitator american, domnul L., din New York, mi-a făcut propunerea să întreprindem o călătorie cu barca în jurul insulei Singapore și să vizitez câteva recifuri cunoscute mie, cum sunt eu un iubitor de corali, am consimțit cu plăcere.

Ambarcațiunea noastră era o bărcuță chinezească (o așa-numită „Sampan”), potrivită în același timp și pentru navigat, și pentru vâslit. Noi, fiii vestului, am putut să înnoptăm pe saltele întinse pe podeaua bărcii, iar barcagiul nostru chinez – în partea din spate, îngustă, a ambarcațiunii.

Călătoria a fost foarte plăcută. Ne-am oprit zilnic în diferite localități, unde se ofereau ocazii pentru predicarea evangheliei și pentru răspândirea scumpului Cuvânt al lui Dumnezeu, atât între chinezi, cât și între malaiezi. Numai pe un recif, pe mica insulă Pulau Ayer Limau (textual: Insula limonadei), ne-a amenințat primejdia. O intemperie iscată subit, cu o furtună ca un uragan, l-a făcut să-și piardă capul pe corăbierul nostru, de altfel cu totul de încredere, căci în loc să cârmuiască ambarcațiunea imediat în șenalul navigabil adânc, a permis ca ea, atunci când suprafața veleii a fost redusă, să se afle în apă puțin adâncă, foarte aproape de o stâncă acoperită cu corali tari ca sticla. Domnul L. și eu am sărit imediat din barcă și am încercat, prin opintire, s-o ferim de a fi sfărâmată, ceea ce ne-a reușit după mai multă osteneală. Firește că primejdia a încetat abia când s-a terminat furtuna. Așa de tare am muncit, încât tălpile pantofilor noștri erau tăiate cu totul de corali, și prin aceasta au devenit de nefolositor. Din fericire am rămas cruțați de alte primejdii și spre seara celei de-a treia zile am navigat pe lângă o proeminență a coastei, în spatele căreia am zărit căsuța dragă pe colina ei liniștită, înconjurată de palmieri de cocos. O împușcătură de flintă, trasă de noi ca semnal, le-a chemat în curând afară din casă pe soția și pe soacra mea, la plaja care era aproape, unde ne-au așteptat în apropierea locului de scăldat, îngrădit împotriva crocodililor și a rechinilor, sub palmierii de nuci de cocos. Am acostat în curând și am adus pe plajă paturile, gențile de voiaj și corali. Dar pentru că începuse refluxul și pentru că îmi țineam tot timpul barca pregătită pentru folosire, am urcat din nou în barcă pentru a o ancora în apă mai adâncă, pentru că este aproape imposibil să faci din nou plutitoare, înainte de începerea fluxului, o bărcuță Sampan, construită solid și de aceea într-o astfel de stare bună, pe care refluxul a lăsat-o pe uscat.

În scurt timp îmi asiguraseram barca la locul ei de ancorare și apoi am sărit în apă ca să înot până la plajă. Având în vedere după-amiaza fierbinte, baia răcoritoare era plăcută; și cu toate că eram cu totul în haine de zi, n-am putut totuși să-mi refuz să zburd o vreme în apa plăcută și deosebit de limpede din timpul refluxului. Am observat, într-adevăr, că eram strigat de pe mal, dar i-am îndemnat, glumind, la răbdare. Hainele de pe mine oricum erau deja ude, ceaiul de la ora cinci putea să mai aștepte puțin. M-am scufundat și am înotat încă mult încolo și-ncoace. – Apoi, când tocmai ieșeam din adânc la suprafață -, am văzut cum soția mea cade vizibil pe plajă într-un leșin și a fost la timp prinsă în brațe de domnul L. și de mama ei. Acum nu mai puteam să zăbovesc mult timp în apă. Am țâșnit cât am putut de repede spre țărm, cu brațele larg deschise, și am și fost curând pe uscat. Am găsit-o pe soția mea palidă de moarte, întinsă pe nisipul alb; mama ei se străduia să-i desfacă hainele din jurul gâtului, iar prietenul meu american, cu o coajă de nucă de cocos găsită, plină cu apă de mare, îi uda fața. „Ce se întâmplă?” am strigat speriat, căci așa n-o mai văzusem niciodată pe soția mea; dar am întrebat zadarnic. Abia după ce ea a

deschis din nou ochii și i-am văzut privirea recunoscătoare, fericită, îndreptată asupra mea, am aflat în ce primejdie am fost.

Un rechin puternic mă vânase, fără ca eu să-l observ. De mai multe ori ieșise la suprafața apei spatele său lat, negru-verzui, cu înotătoarele lui mari, triunghiulare, când peștele era pe urmele mele. Prietenii mei văzuseră primejdia vieții mele și mă strigaseră tare, dar glasurile lor fuseseră acoperite de vuietul valurilor care se spărgeau. Ei au văzut cum animalul rău se culca pe o parte, ca să mă prindă cu gâttelejul său dolidora cu trei rânduri de dinți. Atunci a devenit vizibil abdomenul său albicios – deci, înotătorul era pierdut. Acum a leșinat soția mea, de spaimă, primul semnal care m-a împins să mă grăbesc, și care, prin providența lui Dumnezeu, a fost suficient pentru salvare; căci înotatul meu rapid m-a adus curând în afara zonei temutului parat.

Faptul pus câteodată la îndoială, că rechinul numai prin întoarcerea parțială a corpului său poate să înhațe cu dinții un obiect plutitor la suprafața apei, trebuie să-l confirm din mai multe experiențe. Că rechinul, în această întoarcere a corpului nu este în nici un caz foarte dibaci, este o consolare pentru înotător, lucru pe care l-am aflat câțiva nai mai târziu, când am ajuns pentru a doua oară, la scăldat, în contact nedorit cu un rechin. Dar atunci am fost conștient de primejdia în care sunt și m-am salvat cât am putut mai repede pe uscat, unde dușmanul meu n-a putut să mă urmeze. În schimb, în ocazia descrisă mai sus am atribuit salvarea mea de la moarte numai mâinii bune și puternice a lui Dumnezeu, și de fapt, n-a fost singura dată în viața mea că am putut să-L laud împreună cu David:

„Juruințele pe care Ți le-am făcut sunt asupra mea, Dumnezeule; Îți voi aduce jertfe de mulțumire. Pentru că mi-ai salvat sufletul de la moarte.”

Așa cum ne arată din nou cele trei povestiri de mai sus, din vremuri mai de demult și mai noi, Dumnezeu poate să apere și să salveze. El a dovedit aceasta oricând, din cele mai vechi timpuri, pe apă și pe uscat. DE aceasta au avut parte multe mii de oameni în ultimul război. Numai de I-ar mulțumi toți pentru aceasta din inimă și să-L recunoască spre mântuirea lor vremelnică și veșnică! Încredințați-vă și voi Lui din toată inima și umblați în căile Sale.

Salvat de două ori de la moarte

Constantia, soția lui Petru al III-lea, regele Aragon-ului, a decis să pună să fie omorât prințul Karl de Salerno, ca să răzbune cu moartea lui, moartea lui Konradin von Schwaben, care fusese decapitat în Napoli. De aceea a trimis într-o vineri dimineața la el să i se spună că eșafodul îl așteaptă chiar astăzi. Dar în loc să cadă în disperare și să facă ce nu este demn de un bărbat și un creștin, prințul a răspuns că moartea îi va fi cu atât mai ușoară, pentru că trebuie să moară în ziua în care a murit Răscumpărătorul său.

Împărăteasa a fost profund impresionată de acest răspuns și a trimis să i se spună prizonierului: „Pentru că prințul de Salerno moare cu plăcere de dragul acestei zile, îl voi ierta și eu din dragoste pentru Acela care a murit în această zi și pentru mine!”

Astfel a devenit Hristos pentru acest prinț un Mântuitor dublu. – Deci, să luăm seama și noi la cuvântul Sfintei Scripturi: „Iertați-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos!” (Efeseni 4.32)

Limba de circulație universală a celor fără grai

Sfânta Scriptură ne spune că încurcarea limbilor la începuturile lor, prin neascultarea și mândria oamenilor, a fost pricinuită dintr-odată. Ei s-au opus ordinului lui Dumnezeu, care le-a poruncit să se răspândească pe toată fața pământului. Ei voiau să-L sfideze pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu le-a încurcat limba la construirea turnului Babel. Și cu toate că odinioară „tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire” (Geneza 11), astăzi pe pământ se numără mai multe sute de limbi. Dar acestea sunt toate, după cum au chiar demonstrat savanții prin cercetările lor, mai mult sau mai puțin înrudite între ele și pot fi deduse din tulpini și rădăcini comune.

Foto 1

Încurcarea limbilor îngreunează în modul de viață relația dintre oameni și popoare. Nu se duce lipsă de încercări de a crea artificial o limbă universală unitară, care ar fi ușor de învățat de către toate popoarele. Chiar voi ați auzit deja despre două dintre aceste limbi, despre volapuc (sau Volapük) și Esperanto. Dar și acestea vor fi date uitării, în orice caz, nu vor deveni bun obștesc.

Soldații noștri au vorbit în ultimul război, de care au fost aruncați aproape între toate popoarele Europei, într-o anumită privință, o limbă universală înțeleasă pretutindeni: *limbajul gesturilor*. Între ruși și polonezi, sârbi și croați, englezi, francezi și turci și așa mai departe, aceasta i-a ajutat să se înțeleagă. Dar ei n-au inventat-o; ei o cunoșteau deja și a fost folosită din cele mai vechi timpuri, de când există încurcarea limbilor. Ea a fost

vorbită în mod deosebit de către surdomuți.

Este ciudat, dar ușor de înțeles, că tocmai surdomuții, cărora le lipsește total graiul, pot vorbi cel mai bine limbajul gesturilor, care, deci, se poate numi limbă universală. Ei o învață cel mai repede și o practică cel mai ușor. Va să zică, ei observă cel mai iute și mai exact orice mișcare și orice mimică a oamenilor și sunt nevoiți s-o înțeleagă, ca să se înțeleagă în felul acesta. –

Când surdomuții „vorbesc” între ei, nici pe de parte nu înțelege oricine gesturile pe care le fac ei. Deci, la utilizarea rapidă, ei „vorbesc” de cele mai multe ori în prescurtări tradiționale și gesturile sau „cuvintele” lor se succed incredibil de repede.

Într-adevăr, în diferitele instituții pentru surdomuți și în diferitele țări sunt parțial prescurtări și semne diferite, dar se poate spune totuși că în linii mari, limbajul gesturilor surdomuților este o limbă internațională; deci, ea este într-adevăr o limbă universală. Pentru cel neinițiat necesită totuși de cele mai multe ori puțină gândire pentru a le înțelege semnele sau

Foto 4

Foto 3

Foto 2

gesturile. Așa că vreau să-i rog pe tinerii mei cititori, să interpreteze gesturile separate din cele șase imagini alăturate. Am pus intenționat dedesubt numai cifre și nu imediat și explicația, ca să vă determin să gândiți. La nr.1 îl vedem pe băiat lovindu-și una peste alta palmele întinse. Ce vrea să spună el cu aceasta? –

El arată prin aceasta că ceea ce spune este adevărat. Jocul mâinilor sale confirmă aceasta apoi și prin privirea sa convingătoare și prin gura deschisă, ca și când ar trebui să privim în lăuntrul său, ca să vedem cât de sinceră este inima sa.

Mai ușor sunt de interpretat numerele 2 și 4. Oricine înțelege că băiatul care clatină din cap și arată mâinile goale, vrea să spună „nu” sau că nu are sau că nu poate găsi. De câte ori nu i-au întâmpinat tocmai aceste gesturi pe soldații noștri în țara inamică, dacă au întrebat de apă sau alimente!?

Numărul 4 ne arată că băiatul, prin mâinile sale ridicate, că el și-a terminat munca. Mâinile ridicate arată și la inimici, că ei nu vor să lupte mai departe și că pentru ei lupta este gata sau s-a încheiat.

Dar ce vrea să spună numărul 3? – Tânărul face o linie transversală pe frunte; la aceasta, expresia feței sale arată că nu este nimic de capul lui. Deci, jocul gesturilor sale ne spune cuvântul pentru „prost”.

Foto 5

În contrast cu el, la numărul 5 vedem un tânăr care-l marchează pe cel deștept. Abia expresia feței sale dă semnului conținutul viu. Deci, atât vorbitorul, cât și ascultătorul, ca peste tot la limbajul gesturilor, trebuie numai să aibă imaginație și atunci sigur va înțelege „limba universală”.

Imaginația este iarăși necesară la numărul 6. Degetul arătător este lansat în sus, în fața nasului, de către degetul mare. În acest timp, flăcăul ține nasul sus și dă capul pe spate. În continuare, el arată prin colțurile gurii și prin ochii numai pe jumătate deschiși, că el privește lucrurile și oamenii „de sus”. În același timp, cu mâna stângă își strânge tare haina pe el, ca și când s-ar teme să nu fie pătat de cei din jurul său. Deci, jocul gesturilor sale este cuvântul pentru „mândru”.

Ei, dragii mei, și noi toți, chiar dacă nu vorbim cu cuvinte, zilnic „predicăm” sau „ne exprimăm” și mut, și tare prin gesturile noastre, prin comportamentul nostru, prin privirile noastre, chiar prin atitudinea și îmbrăcămintea noastră. Cine este cunoscător de oameni, acela poate să înțeleagă și să judece ai cui suntem și cui slujim. De aici vine, de asemenea, că Sfânta Scriptură spune despre creștini că sunt „epistole ale lui Hristos”, scrise nu cu pană și cu cerneală, dar care ar fi bune de citit public, astfel ca oricine să poată să recunoască din ele voia lui Dumnezeu și gândul lui Hristos. (2 Corinteni 3.3)

Foto 6

Astfel se poate vorbi într-adevăr despre umblarea creștinilor ca despre o limbă universală. Ei trebuie, prin umblarea lor evlavioasă, să fie „fără cusur și curați”, ca niște „copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume.” (Filipeni 2.14-16) Dacă acesta este cazul, atunci ei „înfățișează Cuvântul vieții”, adică ei vestesc Cuvântul lui Dumnezeu fără cuvinte, prin faptele lor.

Cât de frumoase sunt, cât de limpede vorbesc peste tot, de exemplu: zelul, devotamentul și dragostea slujitoare! Cum sunt acestea pretutindeni prețuite și înțelese! Într-adevăr, aceasta este cea mai bună limbă de circulație universală. Spuneți, dragii mei prieteni tineri, o vorbiți voi spre

lauda lui Dumnezeu, spre binecuvântarea voastră și a altora? – Dumnezeu o știe și potrivit acestui fapt, dacă se petrece, vă va binecuvânta și răsplăti mai devreme sau mai târziu.

Șaradă

a, a, aa, du, ma, mă, me, na, nă, rad, re, ron, saj, scri, sori, tea, tei, vod,

1. Evanghelist în Noul Testament,
El este primul autor prezent.
2. Sunt acte cerute la mânia,
De Saul, când spre Damasc a pornit.
3. Județ la noi; fiu; și-o-mpărăție
Din Canaanul apoi cucerit.
4. E un comunicat de valoare,
De la Dumnezeu, prin Sfântu-I Cuvânt.
5. Mireasa Lui, iubită cu-ardoare,
Pe care o va lua de pe pământ.
6. Se prind pești cu el, și ucenicii
L-au folosit cum în Cuvânt vedem.
7. E-un sentiment, sinonimul fricii,
Dar Domnul spune-adesea să n-avem.
8. Uns de Dumnezeu ca mare preot,
Toiagul său fost-a pus în chivot.

Versurile de mai sus reprezintă 8 întrebări, care vor avea 8 răspunsuri, adică 8 cuvinte din Biblie. Ele vor fi asamblate din cele 18 silabe, înșirate alfabetic înaintea versurilor. Aceste cuvinte trebuie scrise unul sub altul în ordinea numerelor; din prima literă a fiecărui cuvânt, citite de sus în jos începând de la poziția a doua, apoi ultima literă a fiecărui cuvânt, citite de jos în sus, vor rezulta două cuvinte care împreună formează dorința noastră pentru voi, prezentată în șaradă și în toată cartea. Fie ca voi să aveți parte de ea spre binecuvântarea voastră.

Nu se ține seamă de semnele diacritice.

Cum se numește această dorință și în care versete se găsesc aceste 8 cuvinte sau nume?

Doresc mult să scriu ceva

Aș vrea ceva a scrie,
Ce dăinuie-n vecie,
Că-n rest, tot ce se știe,
E doar vremelnicie.

Vreau să iubesc anume,
Ceva ce-n veci n-apune,
Că-n alt impuls din lume,
Iubirea nu rămâne.

Aș vrea viața să-mi fie,
Una de veșnicie,
Căci alt imbold ce-mbie,
E moarte, agonie.

De-aceea scriu un Nume,
Iubesc același Nume
Trăiesc în acest Nume:
Isus – Amin! – pot spune!

Clemens Brentano

Coloana cu ghicitori

Poetul cu pana creează,
Cizmarul cu pielea lucrează;
Dar cel mai bine-o duce-n oraș,
Cel ce are cei mai mulți clienți.

O. S.

Șaradă

Nu este mâine, dar nu este nici azi;
Se-adaugă o unealtă de-așchiere.
Din Ierusalim cobori și-ntre tâlhari cazi;
Cetatea-i unde-a stat Domnul o vreme.

Șaradă

bul, ce, chei, du, hop, hu, i, ie, mim, nic, no, o, ro, sa, sai, sam, sla, son, surd, tu, vă, u

Din cele 22 de silabe în ordine alfabetică de mai sus trebuie alcătuite 11 cuvinte sau nume din Biblie, care vor fi răspunsurile la cele 11 întrebări de mai jos. Prima literă a fiecărui cuvânt sau nume, citite de sus în jos, vor forma un Nume drag nouă. La fel, ultima literă a fiecărui răspuns, de data aceasta citite de jos în sus, vor forma două cuvinte, care exprimă o calitate a Domnului nostru, adică ce a fost El dintotdeauna, ce este și astăzi, în această vreme serioasă, și ce dorește El să fie pentru noi.

1. Al cui fiu este David?
2. Cum se numeau iudeii din timpul Domnului Isus, care ziceau că nu există înviere?
3. Cum se numea fiecare dintre cei doisprezece bărbați care L-au însoțit pe Domnul Isus?
4. De unde a coborât Domnul pe pământ, locul unde vom merge și noi cândva?
5. Exclamație care însoțește o săritură peste un obstacol (nu este din Biblie).
6. Cum își ziceau vechii credincioși (Moise, Iov, David, Daniel etc.), adică „...Domnului”?
7. Care este numele profetului care mai târziu a fost uns împărat în Israel, care „a ucis pe toți câți rămăseseră din casa lui Ahab în Izreel”, apoi a nimicit pe Baal din Israel?
8. Cine este judecătorul din Israel, puternicul care a fost amăgit de Dalila?
9. Cum se numește una dintre cele două pietre prețioase de pe pieptarul lui Aaron?
10. Care este numele cetății construită de fiii lui Elpaal; șes unde a fost chemat Neemia, cu gând să i se facă rău?
11. Cum era omul pe care Domnul l-a vindecat, făcându-l să audă?

Care este Numele drag nouă și care este titlul Său?

Miracolul numerelor

I.

$$\begin{aligned}1 \times 9 + 2 &= 11 \\12 \times 9 + 3 &= 111 \\123 \times 9 + 4 &= 1111 \\1234 \times 9 + 5 &= 11111 \\12345 \times 9 + 6 &= 111111 \\123456 \times 9 + 7 &= 1111111 \\1234567 \times 9 + 8 &= 11111111 \\12345678 \times 9 + 9 &= 111111111\end{aligned}$$

II.

$$\begin{aligned}123456789 \times 8 + 9 &= 987654321 \\12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\123 \times 8 + 3 &= 987 \\12 \times 8 + 2 &= 98 \\1 \times 8 + 1 &= 9\end{aligned}$$

III.

$$\begin{aligned}1 \times 9 - 1 &= 8 \\21 \times 9 - 1 &= 188 \\321 \times 9 - 1 &= 2888 \\4321 \times 9 - 1 &= 38888 \\54321 \times 9 - 1 &= 488888 \\&\text{și așa mai departe.}\end{aligned}$$

IV.

Dacă scriem invers oricare număr, astfel ca ultima cifră să fie acum prima, și dacă scădem numărul mai mic din numărul mai mare, atunci obținem întotdeauna un număr care este un multiplu al lui 9 și a cărui sumă orizontală este, de asemenea, fie 9, fie un multiplu al lui 9. Exemplu: 6712 scris invers este 2176; $6712 - 2176 = 4536$; $4536 : 9 = 504$. Suma orizontală a lui 4536 = 18 ($= 2 \times 9$). Aici este și suma orizontală a lui 504 și al lui 18 = 9.

Sau: $8642 - 2468 = 6174$; $6174 : 9 = 686$. Suma orizontală a lui 6174 = 18 ($= 2 \times 9$).

Sau un număr mai mare: 54216, scris invers este 61245; $61245 - 54216 = 7029$. Suma orizontală este 18 ($= 2 \times 9$), suma orizontală a lui 18 = 9; $7029 : 9 = 781$ și așa mai departe.

Tot felul de lucruri pentru meditație

Despre vârstă

Dintre 1000 de oameni numai 100 ajung la vârsta de 75 de ani, numai 38 ajung la vârsta de 85 de ani și numai doi ajung la vârsta de 95 de ani. Este interesant să comparăm vârsta oamenilor cu vârsta altor creaturi. Dintre copaci, ulmul ajunge la vârsta de 335 de ani, iedera la 450, castanul la 600, măslinul la 700, cedrul la 800, stejarul la 1500, arborele de tisă la 2800 de ani, în timp ce A. v. Humboldt estimează vârsta unui Loababaum [în Birma (Birmaniană – Myanmar)] la 5000 de ani. Peștii ajung la vârste foarte mari; ei mor rar din cauza vârstei lor, a descoperit Richardson; cauza morții lor este aceea că sunt prinși sau pentru că devin o pradă pentru propria lor specie hrăpăreață. Căpșii ajung la o vârstă „matusalemică” și cu cât devin mai bătrâni, cu atât cresc în mărime. Dintre animalele patrupeze avem elefanți poate de 1000 de ani. – Oare cât de bătrân vei deveni, tânărul meu cititor? Și apoi? –

Cele mai mari gări

Cea mai mare gară din lume este deocamdată încă gara principală din Leipzig, deschisă de curând, cu suprafața ei de 85.550 de metri pătrați. Căci nici măcar 40.000 de metri pătrați nu acoperă cea mai apropiată rivală a sa, gara principală din St. Louis; ea nu este nici măcar jumătate așa de mare. Dar americanii s-au pus deja din nou pe lucru: gara din New York, a căilor ferate Pennsylvania, care este în construcție, trebuie să acopere 1.110.000 metri pătrați. Gara pariziană, St. Lazare are peste 33.000 de metri pătrați, gara londoneză, St. Pancras, are numai peste 15.000 de metri pătrați. Germania este prevăzută de-a dreptul din belșug cu gări centrale: în Frankfurt a. Main peste 31.000, în Dresda peste 25.000, în Köln peste 22.000, în München sunt 21.000 de metri pătrați. Dintre garile din Berlin, care nu are gară centrală, cea mai mare, cea sileziană, ocupă cam o cincime cât cea din Leipzig.

Nu este întregul nostru pământ, de fapt, în măsura în care este locuit, o gară mare cu multe săli de așteptare, de clasa întâi, de clasa a doua, a treia și a patra, unde oamenii, bogați și săraci, așteaptă să fie rechemăți în lunga veșnicie? Și sunt toți pregătiți? – Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta?

Tunetul și fulgerul

Din zilele vremii primordiale, tunetul a făcut o impresie puternică asupra oamenilor și a fost pentru ei o revelație a Maiestății divine. „Ai tu un braț ca Dumnezeu? Și poți tu să tuni cu un glas ca al Lui?”, se spune în cartea Iov.

Un doctor, W. Schmidt, din Viena, și-a dedicat cercetările fenomenului tunetului. Rezultatul său este că din cauza încetinelii undelor sonore, numai cea mai mică parte a tunetului este auzită de urechea omului. Energia sa este recunoscută mai degrabă în tremurul obiectelor. Energia unui tunet, calculată de el, a ajuns la 22.000 de kilograme/metru. Atunci ar fi necesari 200 de milioane de corniști, care în timpul celor 13 secunde cât durează un tunet, să dezvolte această energie.

Fulgere binecuvântate: Că fulgerele, în loc de distrugere și nenorocire, pot fi uneori însoțite și de consecințe binecuvântate, ne arată cazurile legalizate care urmează, pe care le relatează casa editorială germană din Stuttgart, în una din revistele sale:

În anul 1893, în timpul unei furtuni grele, în apropiere de Seis, în Tirol, un fulger a lovit într-o pantă de prundiș. S-a observat mai târziu că din locul acela a ieșit apă care s-a intensificat tot mai mult și mai mult. Mirosul ciudat și aspectul apei de izvor l-a determinat pe proprietarul pantei să pună să fie studiată. Astfel a rezultat că izvorul avea un conținut ridicat în sulfat de oxid feros și oxid de magneziu, așa încât se potrivea excelent în scopuri terapeutice.

În apropiere de Weißenfels, fulgerul a făcut țandări de tot un păr care era în grădina unui țăran. Așa că au început să dezgroape capătul trunchiului și rădăcinile. Cu această ocazie au dat, la o mică adâncime, peste lignit. Acest depozit de cărbune se întindea, după cum au dovedit săpăturile ulterioare, și pe câmpurile învecinate ale țăranului. Prin urmare, el a putut să vândă terenul, la un preț respectabil, pentru înființarea unei mine de cărbuni cu exploatare de zi, ceea ce a fost pentru el cu atât mai îmbucurător, cu cât proprietatea sa era foarte tare îndatorată și era foarte aproape de vânzarea la mezat.

După moarta unui meșter brutar bogat, dar foarte zgârcit, dintr-un mic oraș silezian, copiii săi adulți au căutat zadarnic averea lăsată în urmă. Nicăieri nu erau de găsit hârtii de valoare sau altceva asemănător. Cinci ani mai târziu, fulgerul a lovit casa în care locuise meșterul brutar. Raza fulgerului a aprins șarpanta acoperișului, dar focul a putut fi stins repede. Când au făcut curat, au găsit sub dalele podelei o casă de fier, care conținea titluri de stat în valoare de 120.000 mărci.

Un pensionar din Köln își pierduse de câțiva ani graiul. Toate metodele de tratament rămăseseră fără succes. Apoi, într-o zi, a fost lovit de fulger în timpul unei plimbări, dar a leșinat numai. După trezirea din leșin, el a putut imediat să vorbească aproape normal și după câteva săptămâni facultatea de a vorbi s-a instalat din nou definitiv.

De aici face parte încă o vindecare asemănătoare, care ne-a fost relatată din Marburg (landul Lahn): în sanatoriul de stat local se afla în tratament un participant la campania militară, care în timpul bubuitului tunurilor din bătălie își pierduse și graiul, și auzul. Eforturile de a-i reda soldatului sănătatea au rămas până acum fără rezultat. Dar când în aceste zile a venit o furtună puternică, fulgerul strident, urmat imediat de un tunet extrem de violent, i-a provocat războinicului o asemenea spaimă, încât deodată a putut din nou să audă și să vorbească.

Cum poate spaima să producă la oameni efecte mari, s-a arătat la un luptător tânăr, care a fost internat într-un spital din Frankfurt. Părul îi încărunțise brusc din cauza unei spaima suferite pe

câmpul de luptă. – În Aschaffenburg a fost adus în spital un simplu soldat, care devenise subit mut și surd de spaimă în tranșee. Dar ce miracol s-a petrecut cu el! Când împărăteasa din Bavaria i-a vizitat pe răniți, iar aceștia au izbucnit dintr-odată în urale puternice, rănitul și-a recăpătat deodată auzul și graiul, ceea ce i-a fost raportat mai târziu și împărătesei, care a exprimat față de cel vindecat simpatia sa bucuroasă. Astfel încă se mai petrec lucruri minunate, pe care credința le ia din mâna lui Dumnezeu. „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”.

Cât costă un bilet de călătorie de la pământ la soare?

În legătură cu aceasta, un american a făcut calcule. Potrivit acestora, un bilet de clasa a treia costă, după tariful vechi al căilor ferate germane și în bani germani, aproape cinci milioane de mărci. Dar pentru că de atunci prețul călătoriei a crescut mai mult decât dublu, prețul călătoriei ar costa astăzi cam douăsprezece milioane de mărci. La o viteză de șaiszeci de kilometri pe oră, călătoria ar dura 2.500.000 de ore, la fel 104 166^{2/3} zile sau 285^{1/2} ani. – Ce bine, nu-i așa, că prețul călătoriei în cer, în fericita casă a Tatălui, de sus, care sigur că este mai sus decât soarele, a fost plătit pentru noi de către Dumnezeu Însuși; căci oricine se întoarce din inimă la Isus Hristos, acela este primit în cer fără bani și fără plată. Într-adevăr, pe El L-a costat mult ca să plătească pentru noi prețul scump: El Și-a dat viața scumpă, prețiosul Său sânge pentru aceasta, ca să ne poată duce liber și gratis în slava veșnică. Și călătoria de aici până acolo nici nu durează ore și zile sau chiar ani, ci El îi va chema pe ai Săi cândva de aici în casa Tatălui „într-o clipă, într-o clipeală de ochi”.

Un îndemn pentru tineretul german

Acest îndemn este de la Peter Rosegger, scriitorul iubit din Austria, care a murit acum doi ani. El spune:

„Dragilor, prieteni tineri! Voi vreți să rezistați în lumea aceasta dură, vreți să deveniți mulțumiți și fericiți. Pentru aceasta trebuie să înceapă acum o viață de simplitate serioasă și spirit de economie, deja de mâine, deja de astăzi și chiar în lucrurile mici. Cine vrea să poată economisi în lucrurile mari, trebuie să învețe lucrul acesta întâi în lucrurile mici. Să nu ceară nimic care nu este neapărat necesar, să nu risipească nimic care este necesar, mai ales în ceea ce privește hrana. Nu mâncați imediat la orice ocazie; mâncați numai când vă este foame, și veți vedea cu cât mai mult o să vă placă și cu cât mai mult o să vă priască. Să mâncați mult nu înseamnă să vă

hrăniți bine, dar mai degrabă înseamnă că vă dăunați sănătății. Cumpătarea severă păstrează stomacul sănătos și în plus devenim tari și bucuroși de viață; astfel economisiți și prin aceasta deveniți independenți și puteți să și dăruiti ceva și acelor care, în ciuda cumineniei și a hărnicii, au acum mai puțin de mâncare decât este necesar pentru întreținere. Dacă ați ști voi toți câtă binecuvântare vine din restricționare și cumpătare rațională! Mai puține nevoi, mai puține neînțelegeri! Mai multă fericire a vieții, domoală, pașnică, - inocentă!

Deja de la copil trebuie să începem. Dintre cei mici, cine vrea să cumpere o jucărie, să pună banii în pușculiță și să și-o facă singur. Jucăria făcută de el îi va fi mai dragă decât cea cumpărată. Cine are două mere, să economisească unul pentru mâine. Cine are două haine, acela să nu și-o facă și pe a treia. Cine are o bucată mare de pâine, acela să se uite dacă în apropierea sa nu cumva flămânzește vreun seamăn venerabil. Dacă este, atunci să rupă pâinea în două bucăți. Despre Mântuitorul nostru este scris că ucenicii Săi L-ar fi recunoscut după felul cum a făcut frângerea pâinii...”

Desfătarea cu tutun a tineretului

Colegiul provincial din Danzig a pus să se afișeze un apel pe toate culoarele și în toate sălile de clasă ale școlilor și ale institutelor subordonate lui, care înfățișează primejdiile și pagubele fumatului de tutun la tineri și care îi îndeamnă la apărare din proprie hotărâre: „Pentru înțelegerea și puterea voinței tineretului nostru. Fumatul la vârsta tânără înseamnă o primejdie pentru sănătatea poporului, o reducere a vredniciei poporului german. Fumătorul tânăr, demonstrabil, crește semnificativ mai puțin în greutatea trupească, în lungimea trupească, în circumferința bustului, în lărgirea plămânilor, decât nefumătorul tânăr. Nicotina este o otravă pentru nervi, care acționează cu atât mai periculos, cu cât corpul fumătorului este mai puțin maturizat. Distrugerile de sănătate provenite de la fumat apar la vârsta adultă a bărbatului cu atât mai grave, cu cât a fost mai tânără vârsta la care a fost adoptat obiceiul fumatului. Fumatul în încăperi închise este mai dăunător sănătății decât fumatul în aer liber. În mod cu totul deosebit, fumatul țigaretelor este o amenințare gravă a sănătății juvenile (un conținut mai puternic în nicotină, o primejdie mai mare a fumatului excesiv, foarte des adaos de opiu). Păstrarea și întărirea sănătății este o datorie serioasă și morală. Orice deteriorare conștientă a sănătății este o acțiune imorală, un delict, un păcat. Numai omul sănătos poate să-și îndeplinească întreaga menire în comunitatea umană. Împotrivirea față de otrăvurile de plăcere elogiate este o școală excelentă a caracterului pentru tineret. Tinerii își întăresc cu aceasta puterea voinței față de ispită, combat slăbiciunea lașă a cedării în fața ademenirilor vieții.”

Lumea razelor

de W. B. din B., unui prieten tânăr

Un fel de raze cunoașteți cu siguranță toți. Acestea sunt razele de lumină. Dumnezeu a spus deja în prima zi a creației: „Să fie lumină!” Lumina este o lucrare cu totul minunată a lui Dumnezeu, atât de minunată, încât noi, pe pământul acesta, n-o vom putea cunoaște niciodată cu rațiunea noastră. Ea constituie, ca să zicem așa, temelia pentru toate celelalte lucrări și creații ale lui Dumnezeu, care încă își mai așteaptă înfăptuirea.

În afară de razele vizibile de lumină mai există și altele, raze invizibile, despre care vom discuta acum puțin împreună.

O astfel de rază de soare arată foarte simplu; dar la o privire mai amănunțită nu este deloc așa. Chiar simpla culoare albă a luminii soarelui este alcătuită din șapte culori fundamentale. Și anume, dacă facem să treacă o rază de soare printr-o prismă de sticlă (aceasta este o bară de sticlă în trei muchii, șlefuită neted), atunci această rază de lumină va fi abătută de la calea ei și descompusă în culorile: violet, indigo, albastru, verde, galben, oranj și roșu. Această bandă de culori poartă numele de spectru. Cât de bogat și de felurit se lasă proiectată această măreție de culori printr-o anumită combinație a acestor culori, ați putut să admirați deja toți la flori și la penajul unor păsări. Dar cum își explică savanții această lumină diferit colorată? Vom lămuri acest lucru.

Ați auzit deja toți despre materia fin divizată, așa-zisul eter, care pătrunde toate corpurile în mod egal și se întinde până în cele mai îndepărtate spații cosmice. Așa cum o coardă de pian sau de vioară, lovită sau atinsă, face aerul să vibreze, tot așa vin vibrații de la soare sau de la alte surse de lumină, care se propagă în spațiul cosmic umplut de eter, sub forma unor unde cu o viteză enormă, de neconceput, și anume, de 300.000 de kilometri într-o secundă; aceste vibrații dau naștere în ochii noștri la senzația de lumină. Noi vedem, de exemplu, după viteza și numărul vibrațiilor, care au un număr colosal, o culoare roșie, sau galbenă, sau verde. Astfel, lumina roșie are, de exemplu, 400 de miliarde de vibrații într-o secundă. Din aceasta, în orice caz, nu vă puteți imagina nimic. Permiteți să vi se illustreze acest număr prin ceva. Adică, dacă un anumit ton, de exemplu al unui pian, a cărui coardă scoate și ea 1000 de vibrații pe secundă, ar face în același timp exact tot atâtea vibrații ca vibrațiile eterice ale luminii roșii, atunci coarda ar trebui să vibreze timp de 12.000 de ani. Lumina violetă are nevoie la același număr de vibrații chiar numai de o jumătate de secundă. Cine ar putea să-și imagineze această viteză?

Aceste raze minunate de lumină, cu viteza lor de neconceput, sunt deci baza pentru importante studii și calcule în știința astronomiei. Ele sunt, de fapt, singurii mesageri ai cerului care ne aduc vești despre existența acelor nenumărate lumi din universul nemărginit. Dar nu numai existența lor ne-o anunță, ci ne fac cunoscut, așa cum ne arată astronomia mai recentă, din ce materii sunt făcute acele lumi. Savantul Fraunhofer a descoperit în spectrul solar un număr mare de linii pline de însemnătate. Prin experiențe, de exemplu, la becul fierbinte cu gaz, în care s-au pus la ars fără flacără cele mai diferite gaze, s-a stabilit că anumite linii, în funcție de poziția în spectru, dovedesc arderea unui anumit gaz. Astfel se știe astăzi, de exemplu, că pe soare și pe un șir întreg de alte stele fixe există aproximativ aceleași materii prime chimice ca

pe pământul nostru: fier, litiu și așa mai departe. Dar știm și prin analiza spectrală, așa cum se numește această știință a descompunerii luminii, dacă un corp ceresc în cauză este înconjurat sau nu de un înveliș gazos. În afară de aceasta deducem de la spectru, dacă steaua aceasta sau aceea se îndreaptă grăbit spre noi sau în direcție opusă, cu ce viteză se mișcă. Așa gonește spre noi Sirius, o stea fixă, care precis v-a atras deja atenția prin marea sa strălucire, cu o viteză de 18 kilometri pe secundă. La fel se apropie de noi, în fiecare secundă cu 26 de kilometri, steaua polară nordică, pe care o vedeți deasupra roților din spate ale Carului Mare.

Să mai privim numai scurt cum se comportă marea viteză a luminii în nemărginitele spații cosmice. O undă de lumină poate să înconjoare ecuatorul pământului de șapte ori și jumătate într-o secundă, dar cu toate acestea, lumina pe care ne-o dăruiește soarele are nevoie de $8^{1/3}$ minute ca să ajungă de acolo până la noi. Atât de departe este soarele de noi. La planetele Uranus și Neptun, care sunt oarecum cei mai îndepărtați membri ai familiei soarelui, din care facem parte și noi, lumina a făcut deja o călătorie de peste două, respectiv patru ore. Dar acum să trecem dincolo, chiar la steaua fixă care stă cel mai aproape de pământul nostru, deci, care este cea mai apropiată vecină a soarelui în cosmos, și astfel lumina parcurge o cale pentru care are nevoie de $4^{1/3}$ ani. Steaua polară, numită mai sus, și-a emis lumina deja chiar de acum 60 de ani. Această stea, sau acest soare, cum o putem numi, ar putea să fie stinsă deja din anul 1860, și totuși am vedea-o încă și astăzi luminând pe cer.

Deci, astfel vedem pe cerul înstelat nu prezentul, ci trecutul, la care, ca de exemplu la Calea Lactee, sus pe cer, poate fi vorba de mii de ani.

Strâns înrudite cu razele de lumină și frecvent însoțitoarele lor sunt razele de căldură. Cu cât ne apropiem mai mult de partea roșie a spectrului, cu atât mai mari cantități de căldură se lasă arătate, și chiar și atunci când părăsim partea vizibilă a spectrului. Dacă depășim limita spectrului spre partea violetă, atunci, de fapt, radiațiile încă n-au încetat, ci și aici există raze care rămân invizibile pentru om, dar sunt încă evident observate de anumite animale, de exemplu de furnici. Astfel arată totul că spectrului vizibil pentru ochiul nostru i se adaugă de ambele părți zone spectrale invizibile.

Dacă ne îndepărtăm de partea vizibilă a spectrului, dăm de raze care au însușiri cu totul remarcabile. De aici fac parte cele numite după descoperitorul lor, razele Röntgen. Ele sunt produse într-un recipient de sticlă aproape fără aer, prin intermediul curentului de înaltă tensiune, și au capacitatea să pătrundă corpurile mai mult sau mai puțin, în funcție de densitatea corpurilor. Ele străbat astfel ușor carnea omului și a animalelor, în schimb, oasele și metalele sunt pentru ele impermeabile. Ele sunt folosite în terapeutică la răniri, de exemplu, pentru a determina poziția și aspectul așchiilor de os și a corpurilor străine, bunăoară gloanțele de pușcă și schije de grenadă. Și deoarece razele Röntgen acționează și asupra plăcii fotografice, imaginile pot fi și înregistrate.

Dacă ne continuăm călătoria în părțile invizibile ale spectrului, vibrațiile devin tot mai lente, încât ajung să nu mai numere decât câteva milioane sau chiar mii pe secundă. Dar din această cauză undele devin tot mai lungi. Acestea sunt undele electrice, pe care omul le-a pus, de asemenea, în slujba sa, și anume, în telegrafie și telefonie; recent chiar și fără cablu vizibil sau legătură cu stația de plecare sau stația terminus. Aceste vibrații sunt generate de scânteii electrice. Mulți dintre voi au văzut deja asemenea scânteii, bunăoară la o mașină electrică sau la un aparat de inducție. Dar în mare, voi le vedeți în fulger, pe timp de furtună. Așa arată, de parcă electricitatea acumulată își croiește drum prin aer într-o clipă și apoi puterea ei este epuizată. Dar cum un pendul ajunge să se oprească abia după vibrații încolo și înapoi de mai multe ori, tot așa oscilează și scânteia electrică extraordinar de repede, bunăoară de câteva milioane de ori pe secundă, încolo și înapoi între extreme, prin care eterul înconjurător ajunge

în vibrații la fel de rapide, care se răspândesc în cosmos cu aceeași viteză ca lumina. Dacă într-un alt loc sunt întinse sârme într-un anumit fel, undele electrice dau naștere la curenți foarte slabi, pe care îi putem face vizibili, de exemplu, printr-un instrument de măsurat foarte sensibil, numit galvanometru. Aceste unde putem să le facem și mai bine accesibile simțurilor noastre cu ajutorul unui așa-numit coelor. Acesta este o sferă de sticlă umplută cu șpanuri de pilitură de fier, care are o baterie și o sonerie electrică, conectate la un circuit electric, dar care în stare obișnuită nu este conducător de curent electric. Dar dacă acest coelor este atins de unde electrice, devine conducător și soneria sună. Abia printr-o ușoară trepidăție, pe care limba soneriei i-o dă coelorului, acesta devine din nou neconducător. La stațiile moderne de telegrafie fără fir, undele electrice nu se produc acum prin scânteii electrice, ci prin așa-numitul tub catodic, un vas de sticlă golit de aer prin aspirare, asemănător unui tub Röntgen, care joacă un rol mare și în recepția undelor.

Aparatele se acordează pe o anumită lungime de undă, astfel încât să poată auzi numai cel al cărui aparat este pus pe aceeași lungime de undă. Cu felul acesta de aparate îmbunătățite s-a reușit ca de la stația principală din Nauen să se telegrafieze pe tot pământul, adică au fost interceptate din nou propriile semne. – Razelor studiate aici li se adaugă încă nenumărate altele.

Dacă privim cu ochii văzători în creația lui Dumnezeu, inima noastră va fi copleșită de slava și de măreția lui Dumnezeu, și de varietatea și de înțelepciunea din lucrările Sale. Și totuși, par a fi numai puține legi după care se întemeiază toată bogăția. Într-adevăr, numai Dumnezeu a putut să Și le imagineze și să creeze tot universul după ele. Ferice, într-adevăr, de acela care, prin Isus Hristos, poate să-L numească Tată! Abia în veșnicie vom cunoaște deplin și cu totul lucrările Sale și atunci Îi vor fi aduse în veci laudă și mulțumire. Ce fericită nădejde!

Bucurați-vă de pământul frumos!

De pământ s-aveți bucurie;
Vrednic e de bucurat!
O, câtă minunăție
Dumnezeu a semănat!

Când la tronu-I, la picioare,
Totu-n jur e strălucit,
O, la inima Sa, oare,
Cât voi fi de fericit!?
Spitta

Cele două cărți ale lui Dumnezeu

Oricât de bogată și de mare este binecuvântarea să privim măreția și Maiestatea lui Dumnezeu în Cartea creației și a naturii, am avut totuși nevoie și de o a doua Carte, în care putem recunoaște nu numai mâna Sa dibace, ci și inima Sa plină de dragoste și de har pentru noi, oamenii răzvrățiți, și anume, spre veșnica noastră mântuire. Aici auzim: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3.16.) În Psalmul 19 ni se pun în față aceste două cărți: întâi cea a creației, care Îl laudă pe Dumnezeu (versetele 1-6) și apoi Cuvântul lui Dumnezeu (versetele 7-12). La sfârșit urmează o rugăciune serioasă (versetele 12-14).

Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea sunt ca niște găleți de aur care urcă de pe pământ la cer și coboară de la cer pe pământ. Când ascultați sau citiți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu vorbește cu voi; când vă rugați, atunci vorbiți voi cu Dumnezeu. Ambele sunt necesare. Dumnezeu are multe să vă spună, nesfârșit de multe. Apostolul Pavel îi scrie tânărului Timotei, care avea o mamă credincioasă și o bunică la fel: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire și dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3.14-17).

Vedeți cât de larg deschide Dumnezeu ușa spre binecuvântările Sale: spre fericirea și beneficul acestui timp și spre mântuirea voastră pentru toată veșnicia. N-ați vrea să intrați pe această ușă? Da, puneți la inimă Cuvântul scump, mântuitor al lui Dumnezeu!

Presupun că voi toți aveți deja, dacă nu o Biblie proprie, atunci totuși măcar un Nou Testament propriu. Altfel, lăsați-i pe părinții voștri să vă dăruiască unul sau cumpărați-vă unul din economiile voastre. Citiți în fiecare zi un capitol din El. Începeți cu Evangheliile, poate cu Evanghelia după Ioan. De unde v-ați oprit astăzi, de acolo continuați mâine; și rugați-vă Domnului ca să înțelegeți cele citite și Cuvântul Său să devină deosebit pentru voi. Psalmistul ne spune despre Cuvântul lui Dumnezeu: „Legea gurii Tale este mai bună pentru mine decât mii de bucăți de aur și de argint. ... DOAMNE, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna. ... Cât de mult iubesc legea Ta! Toată ziua cuget la ea. ... Ce dulce este Cuvântul Tău pentru cerul gurii mele! Mai mult decât mierea pentru gura mea!” Dar el spune în același Psalm 119 și: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău. Te-am căutat din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.”

Cât de important este acest ultim cuvânt! Deci, noi nu trebuie să păzim Cuvântul Domnului numai într-un exemplar frumos legat al Noului Testament sau al Bibliei sau să-l păstrăm bine, și nici să-L ținem în memoria noastră, ci, cum spune psalmistul, să-L păstrăm în inimile noastre. Numai atunci nu vom păcătui împotriva Domnului; și numai atunci Cuvântul Său ne va aduce mântuire și binecuvântare pentru timp și veșnicie.

Și acum încă un cuvânt despre rugăciune. – Rugăciunea este vorbirea sufletului credincios cu Dumnezeu și este respirația noii vieți. Cuvântul lui Dumnezeu produce viața nouă în suflet. De aceea le spune apostolul Petru credincioșilor: „fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna al lui Dumnezeu.” (1 Petru 1.23.) Dar ca un copil ascultător, care-și iubește părinții, despre care nu afli decât lucruri bune, care vorbește cu plăcere și de multe ori, le spune totul și li se plânge de toate, le și mulțumește, tot așa și inima credincioasă, care cunoaște dragostea lui Dumnezeu prin Isus Hristos, are zilnic nevoie și găsește bucurie în aceasta, să-I vorbească lui Dumnezeu, Tatăl, și să stăruiască la Domnul Isus, Mântuitorul, bunul Păstor, să I se plângă de toate și să-I spună totul, să-I mulțumească și să-L laude. Și inimii credincioase nici nu-i ajunge să recite o rugăciune învățată pe dinafară, sau vreo strofă scurtă ca rugăciune, sau chiar s-o repete papagalicește; ea își exprimă rugămintele și mulțumirea în cuvinte simple, cu adevărată venerație. Dar Dumnezeu a promis să asculte rugăciunea celor sinceri și s-o împlinească, mai ales dacă ei se roagă în Numele lui Isus, adică Îl iubesc și se roagă după gândul Său și după voia Sa.

Dar spuneți, nu există multe lucruri după care și pentru care aveți de-a veni zilnic la Dumnezeu și să vă rugați? Răul din voi și din lume este atât de puternic, iar vrăjmașul rău este atât de viclean și de tare! Numai harul lui Dumnezeu poate să vă salveze și să vă păzească; numai El poate să vă dăruiască înțelepciune și credincioșie pentru orice lucru bun, chiar și pentru ceea ce aveți de învățat sau de lucrat. Apostolul ne spune: „Iar dacă vreunul dintre voi este lipsit de înțelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează, și i se va da.” (Iacov 1.5.) Dar nu numai pentru voi înșivă, ci și pentru cei dragi ai voștri, pentru rudele, prietenii și cunoscuții voștri puteți și vă veți ruga, dacă cunoașteți puterea și dragostea lui Dumnezeu și dacă Domnul Isus este Mântuitorul și Conducătorul vostru.

Așa că, dragii mei prieteni tineri și prietene tinere, vă încredințez pe toți în paza devotată a Domnului Isus și a marelui Dumnezeu și Tată! Vorbiți cu El! Ascultați de El! Urmați-L pe El! Și binecuvântarea Sa va fi cu voi din belșug și pentru totdeauna.

„Pe cel mândru El îl poate smeri”

(Daniel 4,37)

În 22 august, 1850, cunoscutul poet, Nikolaus Lenau,² și-a închis ochii pentru totdeauna pentru această lume. El a avut o vreme când n-a fost deloc așa de departe de Împărăția lui Dumnezeu. Dar deoarece a fost ca o corabie azvârlită încolo și-ncoace de valurile furtunoase, a fost foarte curând aruncat din apropierea plăcută a lui Dumnezeu, în cea mai înspăimântătoare îndepărtare de Dumnezeu.³ Astfel stătea el într-o noapte cu furtună sălbatică pe o corabie care străbătea oceanul și cu sfidarea îndrăzneată a puterii sale Îl provoca la duel pe Cel atotputernic. Ce intenție de-a dreptul nebunească! Domnul i-a acceptat provocarea aruncată. Nu mult după aceea zi, poetul s-a îmbolnăvit, a devenit nebun, furios. Când o prietenă i-a scris: „Supune-te, să treacă-așa, / Vremea vrea s-o țină pe-a sa”, el a tras o linie peste aceste rânduri și a scris dedesubt: ”Nu mă supun!!!” Pe lângă aceasta, l-a subliniat de trei ori pe „nu” și l-a scos în evidență cu trei semne de exclamare. Dar mâna Celui despre care Iov spune: „Dacă este vorba de putere, iată, El este puternic”, se așeza grea și tot mai grea pe nefericitul om. Cât de frânt trebuie să fi fost în cele din urmă omul acesta foarte sărman, când a scris într-un carnețel de notițe: „Mă supun totuși! Înțelegeți-mă: totuși!” Și apoi din nou: Tamen, ego vobis dixi (V-am spus: totuși). Și când în vremea aceea l-a întrebat un îngrijitor de la casa de nebuni: „Știți că sunteți stăpânul cel mare de la Niembsch?” el a răspuns: „O, Niems s-a făcut acum mic.”

Nu este aceasta o istorie de-a dreptul zguduitoare? Fie ca ea să le scrie în inimă cu litere de foc tuturor celor care sunt înclinați să spună: „Cine este DOMNUL ca să ascult de glasul Lui?”, avertizarea: „Pe cel mândru El îl poate smeri”.

² Pe numele său întreg: Nikolaus Niembsch (sau Niems), nobil de Strehlenau.

³ În una dintre poeziile sale spune:
Să cercetez, nebun, pădurile-am pornit,
Eu, din Paradisul dumnezeiesc,
Și-a inimii bucurie-am irosit,
Când m-am decis credința s-o părăsesc.

Da, „Pentru cei răi nu este pace”, zice Dumnezeuul meu” (Isaia 57.21)

Tineri certăreți

Priviți foarte exact, dragilor, imaginea alăturată. Ea este o realizare excepțională de artă a decupajului, a artistului Hilmar Siveke. El a decupat tabloul cu foarfeca, din hârtie neagră, în mărimea pe care o vedeți. Câtă răbdare și câtă finețe reiese de aici! Dacă ați studiat exact tabloul și sunteți încurajați să-l copiați, atunci gândiți-vă la figurile individuale. În mijloc stau tinerii certăreți. Invidia și mândria, care sunt motivele celor mai mulți războinici, îi conduc și pe băieți la ceartă și încăierări. Dacă păcatul n-ar fi în lume și dacă răul n-ar locui în inimile noastre, atunci ar fi numai pace și armonie pe pământ. Acum priviți-i pe cei doi băieți din dreapta și din stânga tinerilor certăreți. Oare îndeamnă ei cumva la pace? - Departe de așa ceva! Ei doar îi asmut și îi ațăță. Ei nu sunt mai buni decât cocoșii de luptă. Pentru ei este valabil cuvântul Domnului din predica de pe munte: „Ferice de cei care fac pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.” (Matei 5.9)

Altfel este cu cele două fete. Ele se tem evident pentru deznodământul lucrurilor și îndeamnă la pace. Să sperăm că treaba are un sfârșit bun, așa cum am citit acum câțiva vreme într-o revistă misionară. Acum mulți ani, o fată, în drum spre școala duminicală, a văzut pe stradă câțiva tineri încăierându-se. Ea i-a muștrat pe flăcăi și a reușit să-i despartă. Ba chiar mai mult: a putut să-i determine s-o urmeze la școala duminicală. După un lung șir de ani, un predicator a ținut o cuvântare într-o adunare mare de copii și a povestit incidentul. Apoi a continuat: „Acum, copii, precis că ați vrea tare mult să-l vedeți pe Thomas, care acum douăzeci de ani a fost unul dintre băieții certăreți.” – „Ah, da!” au strigat copiii într-un glas. După aceasta, vorbitorul a arătat spre un domn care ședea lângă el și a spus: „Domnul acesta de aici, prietenul meu, este Thomas, și este, după cum știți, un slujitor al lui Dumnezeu, care propovăduiește Evanghelia prețioasă. Dar poate că vreți – așa a spus el mai departe – să-l vedeți și pe Jakob, cel care s-a bătut atunci cu Thomas.” – „Da, da!” au strigat copiii. „Aici este”, a spus el, „eu sunt Jakob; și eu pot de-acum câțiva ani să povestesc celor tineri și celor bătrâni despre Domnul Isus, care a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre””

Într-adevăr, aceasta a fost o slujbă binecuvântată pe care mica elevă de școală duminicală a făcut-o pentru Domnul slavei. Au fost câștigați doi băieși pentru El și pentru slujba Sa.

Ah, dacă încă mulți băieți și tineri certăreți, fete și fete tinere ar face un asemenea serviciu binecuvântat de dragoste! Cum crește astăzi stricăciunea în tineret, încât toată lumea se miră și se plânge de lucrul acesta! Am citit de curând cât de mare este creșterea delincvenților juvenili în Germania și în străinătate. În penitenciarele prusace, accesul în temnițe se ridica în anul 1915 încă la 4279; în anul următor deja la 5421; iar în 1917 deja la 7462. În multe țări, situația este mai degrabă mai rea decât mai bună. Astfel crește răul pretutindeni, pentru că teama de Domnul și dragostea pentru Cuvântul lui Dumnezeu au scăzut în țară și în popor.

Spuneți-mi, tinerii mei cititori, cum stau inimile voastre față de Mântuitorul și față de Cuvântul lui Dumnezeu? Atunci vă voi spune și eu unde stau picioarele voastre, dacă sunt deja pe cărarea curăției și a loialității, care duce la viața veșnică, sau mai sunt pe calea largă a neascultării și a nenorocirii, care trebuie să ducă la pierzarea vremelnică și veșnică.

Așteptând mâncarea

Am fost acum pentru a doua oară în noiembrie pe Somme, la Le Transloy. Șederea a fost foarte grea acolo pentru noi. Vremea ne-a dat mult de furcă. A trebuit să rezistăm în frig și ploaie, în focul inamic, fără tranșee întărită. Prima tranșee a constat din găuri de grenade, care treptat au fost unite într-o tranșee. Pe vreme ploioasă, șederea în ea era indescriptibilă. Podeaua argiloasă s-a transformat în mâl și ne scufundam în el, textual, până peste genunchi. Și în starea aceasta trebuia mereu să rezistăm trei zile și trei nopți. S-a întâmplat că pe unii oameni din compania mea, care rămăseseră înfiți în nămol, i-am putut elibera abia după ore. Și toate acestea în focul artileriei inamice! Aducerea aproape a mâncării a avut dificultăți și mai mari. Englezii au tras cu tunuri cu bătaie lungă în localitățile din spate, astfel că bucătăriile noastre au fost adăpostite patru ore în spatele frontului. Oamenii care ne aduceau mâncarea au trebuit să facă acest drum dus și întors (deci opt ore). Aceasta s-o țină minte aceia care cârtesc acasă, dacă trebuie să aștepte vreodată câteva minute sau mai mult.

(Din scrisoarea de pe front a unui ofițer.)

Un exemplu de avertizare

Acum câțiva ani a căzut la examen un student din Leipzig, care voia să devină farmacist. Din cauza sentimentului onoarei mahnite n-a mai trecut pe la locuința părintească, ci a hotărât să plece în lumea largă. A ajuns în Hamburg. Aici, cu banii rămași, s-a năpustit în vârtejul vieții marelui oraș. A ajuns în mocirlă și s-a scufundat tot mai adânc. În cele din urmă a devenit vagonetar. Așa l-au găsit acum patru ani doi jurnaliști din Hamburg, care aveau profesional treabă în port. Au ajuns în discuție cu el și au observat că bărbatul care arăta neglijent văzuse cândva zile mai bune și dispunea de o cunoaștere științifică mai mare. Atunci au hotărât să-l aducă pe cel deviat din nou pe calea cea bună. A fost îmbrăcat cu haine noi și cu eforturile unuia dintre domni au reușit să-l plaseze pe cel adânc decăzut la un ziar din Hamburg, pe post de corector, cu un salariu lunar de 1.00 de mărci. Timp de patru ani a ocupat credincios acest post. Apoi s-a îmbolnăvit, s-a dus într-un spital și a murit acolo. Conducerea spitalului a comunicat familiei sale moartea lui. La înmormântarea lui s-au înfățișat trei frați, un ofițer și doi moșieri. Și acum s-a dovedit că deja acum șase ani fuseseră stabiliți de către familie 5.000 de mărci pentru găsirea celui dispărut. Dar nu s-a descoperit nicăieri vreo urmă de el, deoarece

nu se înregistrase la poliție. Curând după dispariția sa de atunci a murit tatăl său; și nefericitul fiu, ca și frații săi, au moștenit 200.000 de mărci. El n-a știut nimic din toate acestea, pentru că aroganța lui l-a oprit de la întoarcerea acasă și n-a dat nici un semn de viață despre sine. El era bogat și totuși s-a scufundat în mizerie. El a dus la sfârșit o viață sărăcăcioasă, chiar dacă mai bună decât înainte, și totuși ar fi putut s-o ducă măcar la fel de bine, numai să se fi întors acasă.

Vedeți, iubiții mei prieteni, aici avem un exemplu impresionant despre cum satan, stăpânul lumii, marele mincinos și ucigaș de oameni, orbește inimile și le ține departe de Dumnezeu, care este lumină și dragoste, ca ei să nu recunoască și să nu apuce mântuirea Sa în Hristos, mare și liberă. Astfel mor victimele sau prizonierii săi: fără Dumnezeu și fără nădejde, fără pace și fără mângâiere, robiți de stăpânul întunericului, și apoi, în cele din urmă sunt pierduți.

Ah, prietenii mei tineri, ascultați de timpuriu vestea bună despre mântuirea deplină a lui Dumnezeu, că El ne-a eliberat în dragostea Sa, prin aceea că El L-a dat pe Isus Hristos, singurul Său Fiu, pentru noi în suferință și moarte. Răscumpărarea este înfăptuită. Puteți și trebuie să fiți liberi și fericiți, liberi de vină și rușine, fericiți în dragostea lui Dumnezeu și în devotamentul de Păstor al lui Isus Hristos. Veniți la El! Nu vă așezați la troacele cu roșcove, unde fiul pierdut își căuta hrana și fericirea printre străini, departe de casa părintească bogată. Casa Tatălui vă stă deschisă, brațele de Tată ale lui Dumnezeu sunt întinse. Sărutul Tatălui, și haina cea mai bună, și inelul de aur al dragostei și al păcii îl așteaptă pe fiecare dintre voi. Ascultați de chemarea Mântuitorului; El spune: „Dă-mi inima ta!” El, care a murit pentru voi ca să ispășească vina voastră, vrea să atragă pe fiecare. Oricine trebuie să devină prin El un copil fericit al lui Dumnezeu, un moștenitor al cerului; el trebuie deja de aici jos, în această lume sărmană, să fie o binecuvântare și să fie așezat spre binecuvântare. Veniți deci, căci totul este deja pregătit!

Decide-te!

Decide-te! Nu sta în șovăire!
Azi „Pro sau contra” e de stabilit.
O, vrei ură să-I dai ca mulțumire,
Celui ce pentru tine a murit?
El vrea să fii ferice-n veci; aceasta e!
Decide-te!

Decide-te! El îți oferă-ndurare,
Cu sfânta-I dragoste El te-a iubit.
El brațe-ntinse pentru tine are.
Privește-L, suflet bolnav, obosit!
El vrea să-ți ia povara toată; sigur e!
Decide-te!

Decide-te! El stă în fața ușii;
Tot bate. Îi deschizi? Îl vei primi?
O, de-ai face-o, cu inima să afli
Ce fericirea, pace, pot veni?
Ferice de cel ce sub acest Soare e!
Decide-te!

Decide-te! Isus mâinile-ntinde
Spre tine; o, ascultă glasul Său!
Al soarelui har către apus tinde;
Va fi prea târziu! Pentru-ntors - prea greu.
Vrei tu s-auzi: „E prea târziu!”? O, suflete,
Decide-te!

După douăzeci de ani

Câte nu s-au întâmplat în cei douăzeci de ani de când „mândria” mamei a devenit „mâhnirea” mamei! Dumnezeu știe. Și mama o știe, dar în parte; și aceasta a îmbătrânit-o înainte de vreme. Și tânărul bărbat o știe; și el o știe mai bine decât nefericita mamă. Dar Dumnezeu o știe deplin; căci „Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric”. Psalmistul spune despre El sau mai degrabă Îi spune Lui: „Tu știi când mă așez și când mă ridic, de departe îmi pătrunzi gândul. Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. ... Unde să mă duc de la Duhul Tău și unde să fug de la fața Ta? Dacă mă sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă culc în Locuința morților, iată, Tu ești acolo; dacă aș lua aripile zorilor, dacă aș locui la capătul mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va apuca. Dacă aș spune: «Cel puțin întunericul mă va acoperi», atunci noaptea va fi lumină în jurul meu; chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine și noaptea strălucește ca ziua, întunericul este ca lumina.” (Psalmul 139.)

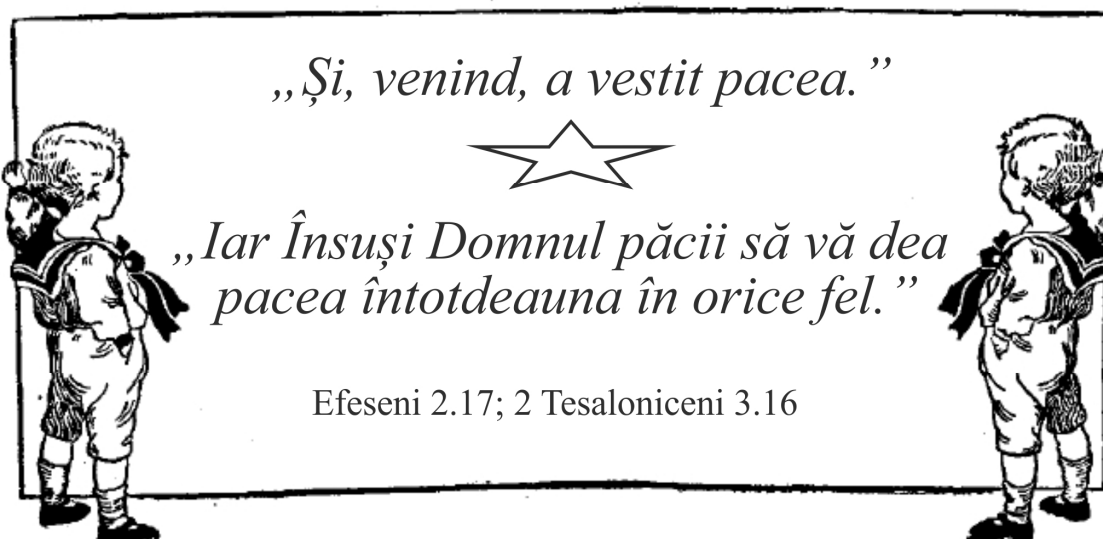
Dacă Robert ar fi luat seama la acestea, drumul lui nu l-ar fi dus la închisoare, unde-l vizitează astăzi mama înfrântă și are voie să vorbească cu el numai în prezența unui funcționar. Ea îi aduce aminte de una și de alta din viață, tot ce i-a spus ea și ce i-a promis el ei. El privește în jos, conștient de vină. El știe că mama are dreptate. De câte ori nu l-a avertizat în dragoste, începând de când era mic, chiar i-a împreunat mânuțele pentru rugăciune și s-a rugat pentru el și cu el. Dar relația rea strică obiceiurile bune. Deja în școală, apoi în ucenicie și pe deasupra în marele oraș, ca bărbat tânăr, i-a păsat mai mult de camarazii săi, de prestigiul și de onoarea sa în fața lor, decât de îndemnul părinților, de lacrimile mamei și de poruncile lui Dumnezeu.

Fie ca Robert să-și vină în fire încă astăzi, să-și mărturisească vina cu căință și durere înaintea lui Dumnezeu și a părinților, și atunci Dumnezeu va fi îndurător față de el, îi va ierta vina și îi va da și putere pentru o umblare nouă și evlavioasă, care, după atâta durere și rușine făcute părinților, acum să le mai facă și bucurie scumpilor părinți. Ei vor ierta și vor uita atunci cu plăcere vechea suferință, chiar dacă anii pierduți nu se mai pot repara și nu mai pot fi recuperați înaintea oamenilor.

Dar voi, tinerii mei cititori, lăsați-vă avertizați! Fugiți de păcat! Dumnezeu spune: „Păcatul vostru vă va ajunge.” (Numeri 32.23.) Și mai departe: „Calea celor înșelători este aspră.” (Proverbe 13.15.) De aceea strigă El fiecăruia dintre voi: „Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească poruncile mele; pentru că ele îți vor adăuga lungime zilelor și ani de viață și pace. Bunătatea și adevărul să nu te părăsească. ... Și vei căpăta favoare și bună înțelegere în ochii lui Dumnezeu și ai omului. ... Teme-te de DOMNUL și depărtează-te de rău. ... Nu intra pe cărarea celor răi și nu merge pe calea celor nelegiuți. ... Dar cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină. ... Calea celor răi este ca întunericul gros; ... Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei conduc în Locuința Morților.” (Proverbele 3.1-8; 4.14,18-19; 5.5.) Într-adevăr, vă puteți considera fericiți, și chiar pentru timp și veșnicie, dacă Îi dăruți inima voastră de timpuriu lui Isus Hristos, bunul Păstor, și dacă ascultați de glasul Său. El vă conduce apoi în pace pe cărări drepte, datorită Numelui Său.

O dimineată binecuvântată de duminică

Pe malul unui râu se plimbau opt tineri, toți studenți. Apoi au cotit într-o pădurice umbroasă, unde s-au așezat pe trunchiuri de copaci doborâți. Era un loc plăcut. Doreau să petreacă aici câteva ore cu jocul de cărți. Ei scot din ranițele lor, în afară de jocul de cărți, mâncare și băutură. Era ziua Domnului, o frumoasă dimineată de duminică. Iar tinerii erau aproape toți fii de mame evlavioase.

Pe drumul de întoarcere de la jocul de cărți, ei s-au întreținut cu anecdote prostești și glume stupide. Atunci au răsunat clopotele bisericii din unul din satele situate în apropiere. Cei mai mulți nu le-au dat atenție. Dar unul dintre ei, din mijlocul lor, se numea Georg – s-a oprit dintr-odată și a spus hotărât: „Mă voi întoarce și voi merge acolo ca să ascult Cuvântul lui Dumnezeu.” Cel mai din apropiere dintre camarazii săi, care auzise vorba, le-a strigat celor care se grăbeau înainte: „Stați, veniți repede înapoi! Georg vrea să devină evlavios. Trebuie să-l ajutăm la aceasta. Întâi îl vom boteza. Râușorul de aici ne oferă cea mai bună ocazie pentru aceasta; să-l scufundăm.”

Într-o clipă s-au întors toți și au format repede un cerc în jurul lui Georg. Ei au declarat unanim că el ar putea să se salveze de la baia rece numai dacă s-ar decide să meargă mai departe cu ei. Dar Georg a răspuns liniștit și hotărât: „Lăsați-mă să merg pe drumul meu! Dacă nu, atunci aveți dreptul să mă scufundați, poate de atâtea ori, până mă voi îneca, dacă Dumnezeu îngăduie; dar lăsați-mă întâi să vă spun un cuvânt și să vă amintesc de mama mea, de care v-am povestit adesea. Știți că ea este o femeie sărmană, neajutorată, bolnavă. Nu pot să-mi amintesc s-o fi văzut vreodată în afara patului. Eu sunt fiul ei cel mai tânăr. Voi știți, de asemenea, că tatăl meu nu avea mijloacele materiale ca să mă trimită la o școală mai înaltă, deci cu atât mai puțin, să mă lase mai târziu să studiez. Dar Dumnezeu a făcut inimile unor familii prietene cu părinții mei să fie gata să ofere mijloacele necesare. Chiar și banii de școală mi-au fost dați de multe ori. Rugăciunile mamei mele m-au însoțit întotdeauna și au fost întotdeauna un zid în jurul meu. Boala ei s-a înrăutățit. Când mi-am luat ultima dată rămas-bun de la ea pentru un timp mai îndelungat, căci eu nu pot să merg acasă în vacanțe de la marea depărtare de casa părintească, m-a pus să vin la patul ei; a trebuit să îngenunchez. Ea și-a pus mâinile pe capul meu și s-a rugat pentru fiul ei cel mai tânăr. „Georg”, a spus ea apoi, „tu nu poți să înțelegi cât de mult mă doare că trebuie să pleci de aici atât de departe. Mă simt de parcă nu te-aș mai vedea niciodată. Dar eu sper cu siguranță, ba chiar mă bazez tare pe aceasta, că te voi revedea în cer, prin harul lui Dumnezeu. Dăruiește-I inima ta Domnului! Nu neglija Cuvântul lui Dumnezeu și

rugăciunea! Și du-te în fiecare zi a Domnului să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu. Promite-mi acum că la ceasul acesta vei fi mereu acolo unde vorbește Domnul cu tine!” Astfel și asemănător a vorbit; apoi m-a binecuvântat. „Mai dă-mi o sărutare”, mi-a spus la sfârșit. Am făcut-o și am îmbrățișat-o și m-am grăbit să ies pe ușă ca să vin aici. Nu mă aștept s-o revăd pe mama mea când voi ajunge în toamnă acasă, dar aş putea să reiau fiecare cuvânt al rugăciunii ei; și imaginea mamei mele, acel ceas de despărțire din cămăruța ei și promisiunea mea îmi vor rămâne de neuitat. Eu deci, ca să rămân credincios promisiunii mele, merg acolo unde vrea mama mea să mă știe în ceasul acesta. Ea se bazează că la ora zece eu sunt acolo unde se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu.”

Tinerii prieteni au ascultat profund emoționați cuvintele lui Georg. Cercul s-a deschis, ei l-au lăsat să-și urmeze drumul, vizibil impresionați de dragostea pentru mama sa, de consecvența sa și admirând curajul său. Dar abia se îndepărtase un pas de ei, când unul a zis către altul, lovit de conștiința rea: „Tu, cum ar fi dacă am merge cu el?” Așa au făcut. Amintirea scumpelor lor mame de acasă, care, toate, nu doreau cu mai puțină plăcere decât mama lui Georg să-și vadă fiii șezând la picioarele Cuvântului lui Dumnezeu, a ieșit la iveală în ei și a jucat un rol, încât s-au alăturat exemplului lui Georg.

Pe drum, pachetul de cărți de joc a zburat în tufiș. Ei simțeau că locul lui nu este acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu le amintește de seriozitatea veșniciei și li-L arată pe Răscumpărătorul, care a trebuit să-și dea viața scumpă și sângele prețios ca să ne salveze de calea largă a deșertăciunii și de păcat și să ne scoată de sub puterea lui satan și să ne conducă la Dumnezeu.

Dar ce s-a ales de Georg? El a devenit un jurist destoinic, care nu s-a rușinat de Evanghelie și de Domnul și Mântuitorul său nici în viața, ca bărbat, nici în profesia sa. El a devenit o binecuvântare pentru mulți. Și pentru ceilalți studenți, dimineața aceasta și curajul mărturiei lui Georg au fost un punct de întoarcere binecuvântat în viața lor. Unul dintre ei a fost cel care ne-a povestit această întâmplare; și el a devenit un creștin devotat și un slujitor al Domnului Isus.

Ruga mamei mele

Comori sau daruri peste fire,
Vreun scrin cu aur încărcat,
N-am de la mama moștenire;
E mai de preț, ce mi-a lăsat.

Ea a constatat în rugăciune;
De griji sufletul ei condus,
La Domnu-a mers cu sfiiciune,
Copilul la piept l-a pus.

Da, stăruința poate multe;
Ea-n mine mereu se simțea;
Puteam să fiu în lupte crunte,
Căci ruga ei mă susținea.

În ciuda căilor greșite,
Pe care-n viață eu m-am dus,
Chemarea ei, pe nesimțite,
Mă atrăgea spre cer, în sus.

Deși de mult ea e plecată,
Și stins e glasul-i rugător, -
Că mântuirea mi-a fost dată,
Sunt mijlocirii ei dator.

Domnul la ușă bate

La ușa inimii Domnul bate,
Dar rar se-aude „Da, poftim!”
Ne temem de vorbele-I curate,
Mai mult decât de-al iadului chin.

Am un cârmaci

Am un Cârmaci, Conducător, / Conduce barca mea;
Când valuri o izbesc de zor, / Stânci pot amenința,
Eu mă-ncred în Cârmaciul meu, / Chiar și-n furtuna rea;
El barca-mi scoate din ce-i rău, / Mi-o duce-acas' cândva.
De-ntrebi de Cel ce-i de folos, / Despre-alegerea mea,
El este chiar Isus Hristos, / Și-i cârma-n mâna Sa.

Cum navigam mândru cândva, / Pe line căi de trai!
Contam doar pe puterea mea, / Pe luntre și-ai ei „cai”.
Râdeam când briza fluiera / În joaca apelor:
„Eu cârmuiam bărcuța mea, / S-o duc spre țință-n zbor.”
Dar de furtună asaltat, / Barca s-a spart, încât,
Nici cârma n-a mai ascultat / De val am fost târât.

Dar ce folos cum am trăit, / Când moartea mă va lua?
Știința-mi - abur risipit, / Balast – sarcina mea.
La toți cerut-am ajutor, / Dar n-am fost auzit,
Potopu-i deja strivitor, / Cu spumă m-a stropit.
Apoi am stăruit la Cel / Ce L-am disprețuit.
Isuse, Doamne, ia-ntr-un fel / Bărcuța din pierit!

Și mâna Lui m-a ridicat / Deplin m-a înălțat;
La cruce harul am aflat, / Deși l-am defăimat.
Furtuna, vântul le-a calmat, / Din trombă m-a răpit,
Am sprijin sigur, căci mi-a dat, / Și fost-am mântuit.
De-aceea le spun tuturor, / Că-n inimă-i pe dos!
S-aveți la bord Conducător: / Domnul Isus Hristos.

Cântare trimisă pentru cărticica noastră de un tânăr: H. L. din D.